

Adelmo

Adelmo de Santero

Du er officer og vagtkaptajn i den store by Luccini, der er en vigtig bystat i Tilea. Hvis nu Luccini ikke var blevet belejret af en forfærdelig hær af kaosvæsener og ondsindede mennesker for et år siden, så var du nok blevet en dygtig købmand, der gjorde store handler med Imperiet og Brettonia.

Som de fleste unge adelsmænd i byen tjente du som officer i Luccini i tre år, hvilket er lige præcist nok til, at du senere kunne blive slået til ridder. Det var en nem tid. Det var nemmere at være officer, end det var at studere i skolen. Du havde nemt ved at få både dine overordnede, dine underordnede og dine ligemænd til at synes godt om dig. Din far var umåde stolt af dig og sagde, at manipulation og diplomati var de vigtigste egenskaber for en stor købmand. Du tog imod roserne, men egentlig var du jo bare dig selv, og gjorde det, som du mente var det rette at gøre. Behandle folk omkring dig, som du selv gerne vil behandles. Mødte venlighed med venlighed, usikkerhed med forståelse, dumhed med tålmodighed og ondskab med åben pande.

Den overordnede for Luccinis hærstyrke er general Vincenzo. Hæren er betalt af den mægtige Prins

Bonaficius de Borchese, som har pengene fra de uhyrlige skatter, der opkræves fra købmændene. Det med politik og hvem, der betalte for hvad, var faktisk ikke noget, som du gik voldsomt op i, og selv om din overordnede blev ked af at høre, at du forlod hæren straks dine tre år var overstået, var han overhovedet ikke overrasket.

"Selvfølgelig kaptajn Adelmo. Du er en ung mand på 25 år med livet foran dig. Men hvis det ikke skal være som officer, hvad så?"

"Jeg skal fortsætte min oplæring som købmand hos min far."

"Javel, javel. Og hvorfor vil du så være købmand?"

Du smilede, da din overordnede stillede dig spørgsmålet, men du havde ikke noget svar. Du var lige ved at sige, at det var fordi, din far sagde det, men kunne pludselig kun se en 12-årig dreng foran sin skolelærer, og du holdt din mund. Du tænkte en kort stund over, hvorfor det var, at du ikke kunne svare, men så var du tilbage i pakhusets kontorer sammen med din far og hans folk.

Du hørte rygtet, da du gik på markedspladsen med din søster Beatrice. Hun var på udkik efter noget silke fra Brettonia, men den bretonske købmand ved springvandet var urimelig og i dårligt humør. Han ville have 12 sølvdukater for en meter silke. Din søster begyndte at prutte om prisen, for hun skulle have mindst ti meter silke og ... du holdt op med at høre efter, og betragtede i stedet to handlende, der talte sammen. Den ene kom tydeligvis fra Imperiet, men den anden så fremmed ud. Endda fremmed for markedspladsen i Luccini. De stod foran Bertonis vinbod og talte sammen på Det Gamle Sprog, og du anstrengte dig for at forstå de snørklede vendinger.

"Ej siger jeg dig rejsende østfra. Ikkun var tale om en mægtig mørkehær ville faderbyen nok kende dertil," sagde manden fra Imperiet. Du forstod ikke helt meningen, men det var tydeligt, at den mørke rejsende ikke var enig. Han rystede på hovedet, så hans mærkelige og høje hat så ud som om, at den var lige ved at falde af.

"Dog siger jeg eder broder fra kejserland. Frænder bør forlade dødsgudens by med hænderne på ryggen."

"Du bør forlade Luccini og ikke vende dig om," mumlede du og ærgrede dig over, at du aldrig rigtig havde fulgt med i timerne, hvor professor Luminor forsøgte at lære dig og de andre studerende at læse og tale Det Gamle Sprog.

Din søster sagde noget til dig, men du hørte ikke efter og gik i stedet hen til de to handlende foran vinboden.

"Undskyld, men hvad mener De med, at han bør forlade Luccini?," spurgte du på Tileansk og håbede, at en af dem, forstod dig.

Den rejsende fra Imperiet så på dig og trak på skuldrene.

"Jeg ved ikke helt, hvad han taler om, men han lader til at mene, at der er en stor hær på vej mod byen, og dem der kan, bør forlade byen med det samme," svarede manden på

nydeligt Tileansk, men dog med en ganske tyk accent. "Mit navn er Wolfgang," fortsatte han og rakte en hånd frem.

Du gættede på at han var sidst i tyverne. Måske var han vagt for et handelskompagni, men hans tøj var næsten for nydeligt. Lige frem en smule lapset – selv set med Tileanske øjne. Hans skjorter havde lange flæser og knapperne i vesten lignede sølv.

"Mit navn er Adelmo de Santero," sagde du og gav ham hånden.

Han nikkede, lavede en høflig afværgende bevægelse med hånden, og vendte sig atter mod den fremmede handelsmand og talte til ham på Det Gamle Sprog. Han talte hurtigt, og du opgav at følge med i, hvad der blev sagt og kiggede i stedet efter din søster. Det så ud til, at hun havde fået valgt en billigere silke. Du kunne høre hende forklare købmanden, at hun ikke kunne byde Morr at klæde sig i andet end de fineste stoffer. Du syntes, at købmanden så meget medfølelse ud.

"Undskyld de Santero, men denne rejsende vedholder, at han på sin færd her til byen, har set en hærstyrke kun en dags rejse herfra," sagde din nye bekendte Wolfgang til dig, og smilede en smule. Han glattede hurtigt på sin overskæg og så over din skulder. Din søster kom gående.

"Pjat," sagde du. "Hvis der var en hær på vej, så ville alarmklokkerne ringe. Lad mig introducere dig for min søster."

Senere på aftenen lød byens alarmklokker. Du havde en ubehagelig fornemmelse af, at du var blevet givet en advarsel, men ikke havde udnyttet den. Du kunne have fået din familie og din forlovede ud af byen. Din far ville næppe have forladt Luccini, men du kunne have sendt din forlovede sydpå.

Din far fortalte om sidste gang, byen var belejret. Det var for 36 år siden, nogle år før før du var født. Det var en hær af uhyrlig størrelse som holdt byen under belejring i to år, før de blev trætte af det og trak sig tilbage. Din far fortalte, at Luccini var blevet angrebet over 100 gange, og at ingen fjendtlig styrke nogensinde havde sat fod i byen. Det undrede dig ikke. Byen er den vigtigste sydlige handelsby og gemmer på ufattelige rigdomme. Derfor har den en bymur og forsvarsværker, der ikke er set mage nogen andre steder.

Stemningen i byen var anspændt, men folk gik og

fortalte hinanden historierne om, at ingen hær nogensinde havde plyndret Luccini og det ville heller ikke ske denne gang. Prins Bonaficius indførte straks undtagelsestilstand og købte de største lagre af madvarer i byen fra købmændene til en latterlig lav pris og indførte rationering. Din far fik kun en tredjedel af den forventede pris for 500 tønder af den bedste olivenolie.

Som officer meldte du dig selvfølgelig til garnisonen, hvis det kom så vidt, at byen rent faktisk blev angrebet.

"Goddag Baldassere. Ved du noget om, hvad der sker?," spurgte du herren foran dig, der vendte sig om og hilste på dig med et hurtigt nik. Han kastede et kort blik på Wolfgang, der stod ved siden af dig. Du forstod ikke lige hans overraskede blik.

Baldassere var ved at iklæde sig en tung rustning. Ved siden af ham lå hans skolebøger. Du vidste, at han studerede stjernerne. Du havde mistet kontakten med din gamle ven en smule efter jeres tid sammen som officerer. Han var vendt tilbage til universitetet, og du var gået ind i handel.

"De angriber", sagde han. To soldater begyndte at spænde brystpladen fast på Baldassere.

"Ja, men vel ikke nu. De skal vel forhandle," sagde du og så dig omkring, hvor der var voldsom aktivitet. Der blev råbt ordrer ud og soldater løb frem og tilbage.

"Undskyld kaptajn Adelmo. Deres rustning", lød en stemme bag dig.

"Hvad?," spurgte du en smule forvirret.

"Vi skal i kamp," sagde Baldassere og spændte sit sværd om livet. Han var bleg efter de mange timer i universitetets kældre, og du kunne ikke lade være med at tænke på, hvor lang tid siden det var, at han havde svunget et sværd. Hvor lang tid var det lige siden, at du selv havde haft et sværd i hånden.

"Jamen ...," sagde du og kunne ikke helt forstå, hvad der skete. For en lille time siden, havde du siddet på en restaurant. Du var nok egentlig en smule beruset.

"Kan jeg hjælpe?," spurgte Wolfgang.

Baldassere vendte sig og nikkede ganske hurtigt til Wolfgang, som nikkede igen.

"Galano!", råbte Baldassere med en stemme, du aldrig havde hørt ham bruge før.

Der kom en ældre mand ned af trappen fra bymuren. Han svedte, og han stoppede på halvvejen.

"Vi har en frivillig", sagde Baldassere og pegede på Wolfgang.

"Kan du bruge en bue?", spurgte den ældre officer.

"Hellere en armbrøst," svarede Wolfgang og smed sin kappe og hat.

"Vi har et par armbrøster heroppe. Rustning?"

"Helst ikke", svarede Wolfgang.

Officeren rystede på hovedet. "Som du vil", sagde han og Wolfgang fulgte efter ham op på bymuren.

Du tog fat i Baldassere og vendte ham mod dig.

"Stop! Hvad sker der?"

"Det er Kaos. De forhandler ikke. De angriber. Nu!", sagde Baldassere og gik op af trappen op på bymuren.

Du så dig omkring. Soldaternes blege ansigter. Den hektiske, ja næsten paniske stemning, begyndte at give mening.

Du løftede armene, da en soldat satte brystpladen på dig, og mærkede den uvante og alligevel så vante vægt, da han spændte den fast.

Du hørte en svag lyd. Det lød som tusinde dybe horn, der næsten fik stenene til at vibrere. Du blev selv bleg.

Da fjenden nåede frem om aftenen udbrød der panik. Ingen havde forventet, at der var tale om Kaos. Byen havde næsten overbevist sig selv om, at der var tale om en styrke, som ville belejre byen og som om få måneder ville lade sig købe til at drage bort. Men ingen forhandler med Kaos.

Det var lige ved at gå galt. Fjenden angreb så hurtigt og så voldsomt, at Luccini kun nåede at få dele af sit forsvar på plads. Flere steder kravlede kaosvæsener, mutanter og forfærdelige bukkemænd helt op på bymuren, hvor der blev kæmpet mand til mand – mand til bæst. General Vincenzo holdt hovedet koldt og i stedet for at forsøge at bekæmpe de få væsener, der kom op på muren, satte han alt ind på at få byens forsvarsmaskiner gjort operationsdygtige.

Der faldt 158 soldater, officerer og frivillige i det første angreb.

Belejringen og Pesten

I lang tid så det ud til at gå godt. Din far havde intet imod, at du vendte tilbage som officer. Der var alligevel ikke meget for en købmand at lave, når der ikke var nogen at handle med. Tiden gik. Kaos angreb. I slog dem på flugt, men hver gang faldt der mange soldater. Alligevel så det ud til, at I kunne holde dem ude af byen i mindst tre år.

Men så faldt meteoren. Om det var meteoren, der var skyld i ulykkerne, eller om det var et tilfælde at pesten brød ud kort efter, er du ikke sikker på.

En uge efter meteoren ramte byen, blev det klart, at der var udbrudt en epidemi i byen. Folk begyndte at bløde ud af øjnene. Få bylder og gevækster de

mærkeligste steder.

To uger efter blev din forlovede syg. Det startede som en svag rødmen og bumser på huden. Du talte med læger, men lægerne afviste dig. Det viste sig, at din forlovede var langt fra den eneste, der var syg. Alle med de samme symptomer.

Det blev værre. Hun begyndte at skjule sit ansigt, og du følte, at du gik lige så meget i stykker som hende. Hun tog sig eget liv, og hun burde have taget dit med.

Det er nu lige omkring et år siden, at kaoshæren belejrede Luccini. Sulten hærger byen. Pesten hærger byen og fortvivlelsen er flyttet ind. Du ærer Prins Bonaficius, men du forstår ikke, hvorfor han ikke har købt sig til hjælp fra andre byer. Du er i tvivl om, hvorvidt I kan modstå endnu et angreb. Der er så få soldater og ingeniører tilbage. Og de fleste er reserver, der er trådt til for nylig.

Opsummering

Adelmo er en splittet mand, der gerne vil gøre, det han nu engang gør, så alle er glade og tilfredse med ham. Han ville gerne gøre sin familie og især sin far og kommende hustru Lucia glad, så derfor gjorde han, som de synes og valgte handelsvejen. Da byen blev belejret, valgte han at forsvare byen, men mest fordi det bliver forventet af ham. Og det er nok Adelmos problem. Han går ret meget op i, hvad der forventes af ham.

Men når det er sagt, så har han også nogle uafvigelige principper. Adelmo er en retfærdig mand, og han tåler ikke uretfærdighed. Han er måske en smule naiv på det punkt, og ser verden lidt sort og hvidt. Hvis en sulten mand har stjålet et brød, så er han en tyv, og en tyv skal straffes.

Baldassere

Du kendte til Baldassere Innocenzio før I startede uddannelsen til officerer sammen. Han er af en af de mest magtfulde adelsfamilier, der både har blodet og pengene. Du blev overrasket, da du lærte ham at kende. Han var ikke snobbet. Han har ikke ærekær. Han var ikke optaget af penge. Faktisk virkede han en smule ligeglad med meget af det, som foregik omkring ham. Som om, at han ikke rigtigt interesserede sig for noget af det. Hvilket aldrig betød, at han gjorde en dårlig indsats eller var doven. Præcist hvad der skete, har du aldrig hørt, men den dag kaos-hæren ankom, blev Baldasseres ældre bror slået ihjel. Du har hørt, at det var Isabelle og Baldassere, der slog ham ihjel, men du ved ikke hvorfor. Du har forsøgt at spørge dem begge diskret, men de taler ikke om det.

Wolfgang

På mange måder, er Wolfgang alt det, som du ikke er. Uansvarlig, tager let på tingene, bryder uden problemer løfter og ser gennem øjnene med ting, som du ville gøre noget ved. Alligevel ser det ud til, at Wolfgang begår sig bedre i den belejrede by, end du selv bør. Han forstår at opføre sig anderledes alt efter, hvor I befinder jer. Kan du lide ham? Han er svær ikke at synes om, men du ved egentlig ikke, om du kan stole på ham, når alt kommer til alt.

Beatrice

Indtil belejringen havde du kun set din søster som værende din søster. Jovist, hun var præstinde for Dødsguden, men det var svært at se hende som andet end din lillesøster. Belejringen og senere den forfærdelige pest ændrede på alt dette. Du er ikke i tvivl om, at hun besidder større mod, end du nogensinde vil. Du er ikke i tvivl om, at hun på næsten alle måder, er stærkere end du er. Hun omgiver sig med det forfærdeligste af det forfærdeligste, men alligevel mister hun ikke håbet.

Isabelle

Du ved, at Isabelle var livvagt, før hun deltog i det første angreb, og blev udnævnt til løjtnant i felten. Det vil sige, at hun er professionel spion for de rige købmænd. Eller lejermorder ville nogen kalde det. Santero familien har aldrig haft brug for livvagter, og hun gør dig utryg. Ikke fordi, at hun har gjort noget, der skulle give dig grund til ikke at stole på hende, men hun er trænet til at slå ihjel på kommando.

Adelmo de Santero

Købmand og officer

M = Move, **WS** = Weapon Skill, **BS** = Ballistic Skill, **S**= Strength, **T**= Toughness, **W**= Wounds, **I**= Initiative, **A**= Attacks, **Ld**= Leadership
Int= Intelligence, **Cl**= Coolnes, **WP**= Willpower, **Fel**= Fellowship

Angreb laves ved at rulle under din WS eller BS. Du har to angreb i runden. Du kan prøve at dodge ét angreb i runden. Rul under din Initiative for at klare Dodge Blow, som tager al skaden fra et angreb. Dodge Blow kan kun bruges en gang i runden, men er 'gratis'. Du kan bruge et angreb på at forsøge et Parry. Rul imod din WS. Klarer du det, parerer du 1d6 af skaden med dit våben. Du kan også bruge dit skjold til Parry. Ruller du under din WS tager skjoldet al skaden fra fjenden.

WEAPONS

Langsværd (d6 +6)

2-håndssværd (d6+9)
(-10 initiative)

Warhammer (d6+8)
(Sidder fast på 98, 99, 100)

MOVEMENT RATE

Gang	5 km t
Løb	19 km t

WOUNDS

FATE POINTS

I

WEAPONS

Armbøst (d6 +4)
10m / 20m(-10) / 100m(-20)
1 round to fire - 1 round to load

Note:
Tal for movement er med rustning. Uden rustning løber Baldassere 25 km/t.

EQUIPMENT/TRAPPINGS

Fuld pladerustning
(Udsmykket med en violet ravn - Luccinis våbenskjold. Særligt stærk brystplade)

Din fars to-håndssværd
(Skarpt, men tynd. Knækker på en ren 100. +1 damage. Er medregnet.)

Almindeligt langsværd
(Standardudstyr for officerer)

Afskedsbrev fra Lucia

Dagbog

Afskedsbrev fra Lucia

ARMOUR POINTS

CHARACER PROFILE

M	WS	BS	S	T	W	I	A	Dex	Ld	Int	Cl	WP	Fel
4	72	49	5	4	12	52	2	3I	35	35	38	39	52

SKILLS

Ambidextrous
Acute Hearing (+10 listen tjeks)
Animal Care
Disarm (2 succesfull hits disarms foe)
Dodge Blow (Test Init. to dodge. Once pr. rnd)
Night Vision (Ser lidt bedre om natten)
Secret Language (Battle tounge)
Very Strong (+1 på S. Er regnet med)

Specialist Weapon (2-handed weapons)
Specialist Weapon (Lance)
Strike Mighty Blow (+1 på damage. Er med)
Read Write
Bribery (Bestikkelse)
Haggle (Forhandling om penge)
Public Speaking

Freddag 12. juli, 2412

Bijen er i oprør. Ja, det samme er vi vel. Wolfgang er om nogen overbevist om, at meteoren er en gave fra vores venner uden for byen, men der er delte meninger. Prins Bonaficius har lukket portene ind til Den Stolte Stadt og ingen af de fattige får lov til at tage ind eller ud. Der er snak om, at der vil vælte en hær af kaos ud af stenen.

Torsdag 18. juli, 2412

Der er faldet ro over byen igen. Ingenting er sket efter meteoren er faldet. Hæren angret ikke engang. Portene ind til de fattige er atter åbnet.

Freddag 19. juli

Det ER en pest, der er brudt ud i byen. Mange af de gamle siger, at det er helt normalt, at sygdomme bryder ud under en belejring. Det gør ikke nogen rolige.

Onsdag 6. september, 2412

Lucia er væk. Wolfgang og Baldassere sidder i min stue. De tror vist, at jeg i et anfald af panos vil kaste mig over bymuren efter hende. Jeg vil ikke engang prøve at forklare dem, at jeg faktisk føler mig lettet. At Lucia var en større beskyrning end kaosseren uden for byen. At frykten for at se Lucia bløde fra øjnene og blive ramt af den samme galskab som de andre kunne få mig til at tage springet fra bymuren.

De forstår tomheden, jeg føler, men de tror, at det skyldes tabet af Lucia. De tager fejl. Det skyldes fraværet af beskyrning. Som digteren fra Pollana skriver, så er brørligheden den største sten i vores hjertes. Og stenen er væk.

Torsdag 7. september, 2412

Tallage fra tjeneste. Jeg skammer mig. Det er tydeligt at Wolfgang og Isabelle har gjort det meste af mit arbejde siden jeg opbyggede, at Lucia var ramt af pesten. Jeg opdagede i dag, hvor slent det står til. Der er kun lige under 100 ingeniørtropper til at betjene forsvarsværkerne ved porten og flere af disse er blevet uddannet løbende siden belejringen

Papirer: pg. 7.

startede. Og endnu mere tydeligt var det, at flere af dem var optændte i sjælen og havde rødmenende hud. Mygen taler om det, men der er så mange, der har det. Jeg har fejlet. Jeg har fejlet som røgtemand overfor Lucia. Jeg har værret min troskab for Prins Bonaficius. Jeg har fejlet som kaptajn i byen. Jeg har fejlet som ven overfor Wolfgang, Baldassere og Isabelle. Og jeg har fejlet som bror overfor Beatrice. Jeg har troet, at mit hjerte har værret alle steder, men jeg indser nu, at jeg blot har haft ondt af mig selv og min skæbne. Jeg har værret selvsk, som en rignands søn der ikke er vant til at møde modgang. Så opslugt af min egen onde skæbne, at jeg har værret blind for mine omgivelser. Blind så jeg ikke har set den forferdelige lidelse, der omgiver mig. Blind så jeg ikke har set, at den uundtagelige by, Luccini måske snart ikke kan forsvare sig mere.

Ved Sigmur lover jeg, at hvor jeg har fejlet, hvidt skal blive omgjort med en dedikation til prinsessen, Luccini og mine venner. Jeg lover, at jeg med mit liv vil redde min by.

3. Sigmur og hans...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. ...

Kæreste Adelfo.

Det er så frygteligt. Jeg vil ikke dø langsomt og ydeltigt. Jeg kan mærke det i kroppen. Det er næsten som at være fuld, men på en forplumret og uren måde. Jeg ved ikke, hvad sygdommen gør ved min krop, men det værste er næsten at jeg føler mig oplivet og energisk. Jeg hader mig selv, men jeg ved, at det er pesten jeg hader. Den har invaderet min krop. Det føles som at blive voldtaget af en beskidt og drukken mand.

Jeg har en klar fornemmelse af, hvilken vej det vil gå. Det absurde er, at jeg ikke engang er sikker på, at jeg ville have modet til at tage livet af mig selv, hvis det ikke var for det forkvælede blod, der flyder i mine årer.

Jeg pålægger dig intet, Kære Adelfo. Der er intet at hæve og ingen at straffe for din elskedes død. Jeg ved, at det nok er endnu mere forfærdeligt for dig, end at jeg ikke er her mere. Du kan end ikke straffe dig selv. De eneste der er tilbage at straffe er guderne, og jeg beder dig så inderligt Adelfo om ikke at tage sagen op med dem.

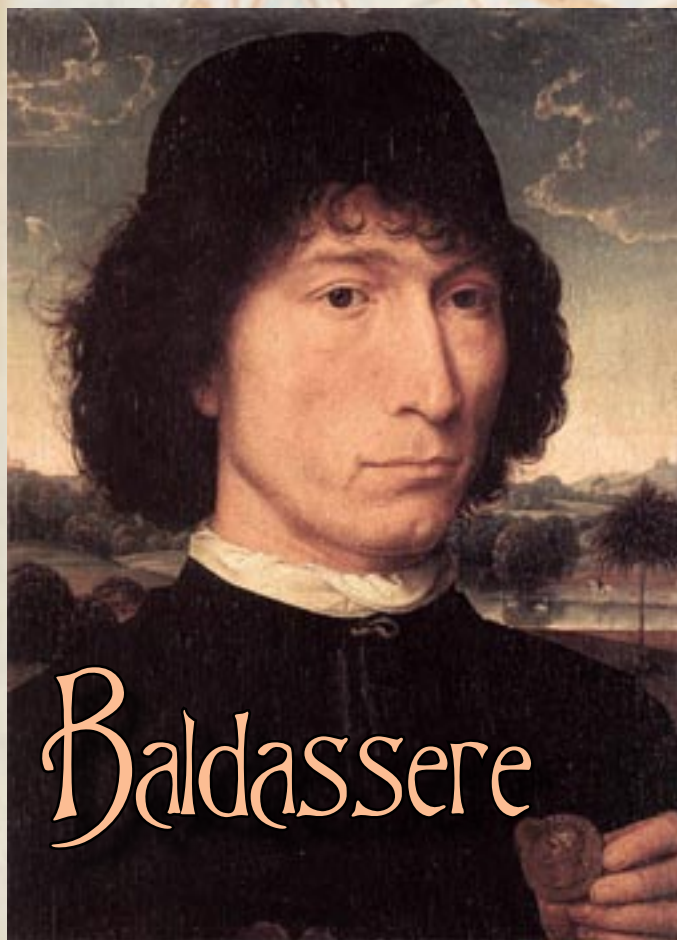
Pas på byen. Pas på din søster og Wolfgang. Jeg håber at I rider belejringen af og at byen overlever denne forfærdelige pest.

Du skal ikke lede efter mig. Jeg er sprunget fra bymuren.

Det er bedre sådan, end at ende som mine forældre.

Farvel

Lucia

Baldassere Innocenzio

Når man gør noget, så skal man gøre det helt. Du har aldrig rigtig forstået tvivl. Du har aldrig rigtig forstået frygt. Måske kommer frygten, fordi man ikke vælger. Du har aldrig haft svært ved at træffe valg. Dine omgivelser lader forstå, at det er nogle meget specielle valg, du har taget.

Du er adelig. Du er ridder. Du er privilegeret. Du tilhører en særlig udvalgt elite i den tileanske bystat Luccini. Din familie er magt. Dine brødre er magtfulde mænd.

Du er ligeglad med magten. Du er ligeglad med privilegier. Mest ekstremt af alt, er du ligeglad med det meste af din familie. Dine brødre. Du ser dem som en gruppe mennesker, der er sygeligt optaget af dem selv, deres egne behov og nogle magtspil, som du udmærket forstår, men som du ikke ser nogen grund til at engagere dig i.

Så mærkeligt som skæbnen er, faldt din ligegyldighed overfor familiens affærer dine brødre voldsommere for brystet, end når din sørgelige uægte lillebror brugte guldmønter på vin, uheldige venner og endnu mere uheldige kvinder. Som om din afvisning og mangel på interesse for penge og magt var mere fornærmende end en handske i ansigtet.

I stedet for at studere guld og ædelsten studerede du himmelen. Du var overbevist om, at de svar, som ikke

findes i en klump af ædel metal eller på spidsen af et sværd, findes i himmelen. Du levede et næsten tilbagetrukket liv. Som en asket. En eneboer. En gal ensom munk i et kloster.

Eller det gjorde du i hvert fald lige indtil for et år tid siden. Da du ville vende tilbage til verden, gik den under.

Du tænkte at, gårdhaven lignede sig selv, da du trådte ind af den buede åbning. "Innocenzio" stod der med store bronzebogstaver. De var irrede og gamle. Det var fem år siden, at din far var død. Det var fem år siden, at du forlod dit barndomshjem, og du troede ikke, at du ville vende tilbage. Men for første gang i umindelige tider, var du vågnet denne morgen og havde følt ... følt dig ensom. Savnet samværet med andre. Følelsen var fremmed, men du kunne alligevel mærke, at det rette ville være at vende hjem og tale med din mor. Og måske dine brødre.

Folkene gik som altid rundt i gården. Berideren var med møje og besvær ved at drive et par heste ind i stalden, og der lød en voldsom vrinsken. Der var ved at blive dækket op til frokost ved langbordet i skyggen under oliventræerne.

Din bror stod i den fjerneste del af gården og talte med en købmand, som du vurderede værende fra Imperiet. Du bemærkede en usædvanlig fløset vagt, som havde travlt med et kigge vurderende på Isabelle, der stod bag ved din bror. Du havde set hendes høje skikkelse med det lange sorte hår nogle gange i byen, men havde aldrig givet dig til kende.

Hun var nok engang noget, du ville have kaldt en ven, men det gjorde ikke ondt at se hende igen som livvagt for din bror.

"Jamen ... er det ikke den unge herre?", spurgte donna Octavia.

Du gik hen til den ældre kvinde og tog hendes udstrakte hænder og kyssede dem, som det var skik at vise respekt for de ældre.

"Godt at se Dem igen Octavia. Jeg har savnet Deres fantastiske olivenbrød", sagde du og kunne se, at den gamle kones øjne var blanke.

Du skulle til at spørge til din mor, da du fornemmede en bevægelse ud af øjenkrogen. Du så et sværd komme flyvende gennem luften, men det ville ikke ramme dig. Den voldsomme metalliske klirren, da det gled hen over brostene, blev i et kort øjeblik overdøvet af et råb.

"Baldassere!"

Du så på din bror i et kort sekund, men vendte så din opmærksomhed tilbage mod den ældre kvinde.

"Vi tales ved senere ærede donna Octavia", sagde du og slap hendes hænder.

Lucciano var på vej ned mod dig med målrettede skridt. Hans livvagt Isabelle fulgte ham i et par meters afstand.

"Jeg er her for at besøge mor", sagde du og forventede, at han ville stoppe, men i brøkdele af et sekund, gik det op for dig, at han ville gennemføre et slag mod dig. Du lod dig falde bagud og brugte energien i faldet på at rulle et par meter bagud, før du hastigt rejste dig. Det var næsten et fingeret slag. Han spillede skuespil. Enten for publikum

eller for at lære dig en lektie. Du vurderede hurtigt, at du måtte finde dig i at blive sat på plads, hvis du skulle komme overens med din bror igen.

"Gå din vej Baldassere", sagde Lucciano.

Du rystede på hovedet og hævede hænderne i en overgivende positur. Måske ville han fingere endnu et slag, men det var vigtigt, at du viste, at han havde overtaget.

Du så ham i øjnene og så en glæde, som du tolkede som om, at han nok alligevel var glad for at se dig. Du bemærkede ikke, at der intet slapt var i hans muskler. Du så sværdet bevæge sig, og du vidste at det nu var slut. At du for sidste gang i dit liv havde vurderet frygteligt forkert når det kom til mennesker.

Du så den første kniv komme flyvende forbi din brors hoved og bore sig ind hans hånd, hvor den skar en muskel over, så han øjeblikkeligt slap sværdet. Mens din fars sværd af det fineste dværgestål forlod Luccianos hånd og fløj forbi dig, så du den næste kniv bore sig dybt ind i Luccianos hals, hvor den skar rygsøjlen over.

Det var dig, som tog fat i Isabelle og fik trukket hende af sted, før din brors almindelige soldater og vagter forstod, hvad der var sket.

Du forstod godt, hvad der var sket. Isabelle havde reddet dit liv. Ved at redde dit liv, havde hun ødelagt sit eget. Hun var livvagt. Professionel snigmorder og bodyguard. Et erhverv hvor loyalitet er alt, og hvor det at forråde sin herre er tabu og imod al den fysiske og mentale træning de gennemgår gennem et helt liv.

Og hun havde gjort det, fordi du havde vurderet forkert. Du havde troet, at fem år var nok til at din brors vrede og afsky havde fortaget sig. Hun havde gjort det, fordi du et kort øjeblik savnede din familie. Ville se din mor.

Verden faldt ikke sammen omkring dig. Du var egentlig ligeglad med, at din bror var død. Der var to andre brødre, der kunne overtage, og efter hvad du havde hørt om Luccianos måde at gøre forretninger på og hvordan han behandlede mennesker, så var der nok flere, der ville skåle end græde.

Men da I gik rundt i universitetsparken havde du alligevel ikke regnet med, at der ville ske noget, som kunne få dig til at glemme formiddagens hændelser. Du havde ikke forestillet dig, at alting pludseligt kunne tage en voldsommere drejning. Du havde endda et par bøger med dig, da du snart skulle forestå en forelæsning.

Klokkerne begyndte at ringe. Først dem fra Morr templet. De blev hurtigt fulgt af de dybe, men alligevel utroligt klare, klokker fra Sigmartemplet. I løbet af fem minutter ringede alle klokker i byen.

På det tidspunkt var du allerede på vej op til garnisonen sammen med Isabelle. Denne gang havde du dit sværd med.

Byen var ramt af forvirring. Der var nogen, der ikke forstod, hvorfor klokkerne ringede. Nogen troede, at det var fordi at Prinsen var død. De havde åbenbart glemt, at det

kun var Dødsgudens tempel, der skulle ringe i et døgn, når en prins dør. Du vidste godt, hvad det betød, når alle byens klokker ringer på en gang.

"Hvad er det egentlig, at du vil?", spurgte Isabelle, mens I hastede gennem nogle smalle gyder, hvor der ikke væltede mennesker rundt.

"Jeg skal melde mig til general Vincenzo, eller hvem der har den øverste kommando på garnisonen", svarede du. Det gik op for dig, at du stadig havde dine bøger med dig, og du smilte kort for dig selv.

Panikken brød først ud, da det gik op for folk, at det var Kaos, der angreb. Indtil da havde der nærmest været en slags mærkelig spændt venten. Hvem dukkede op? Hvor længe ville de belejre byen? Var der mulighed for at handle med dem? Man hverken handler eller forhandler med Kaos.

Du vurderede hurtigt at situationen kunne blive farlig. Det var kun en tredjedel af de menige soldater og halvdelen af officererne, der havde meldt sig to timer efter at alarmklokkerne havde ringet. Du indså også hurtigt, at du ville komme til at kæmpe. Ikke senere, men med det samme. Du vurderede, at du havde omkring 50 procents chance for at overleve det første angreb. Hvis du altså gik i front, som du havde tænkt dig.

"Goddag Baldassere. Ved du noget om, hvad der sker?", hørte du en stemme bag dig. Du genkendte stemmen, men kunne først sætte navn på, da du så hans ansigt. Adelmo. En officer, du havde trænet sammen med, men ikke set meget til siden. En købmand.

Der var en ung mand med ham, som du også genkendte. Livvagten fra din fars ... din brors ... palazzo. Du forstod overhovedet ikke, hvad han lavede her sammen med Adelmo, og du valgte at ignorere ham.

"De angriber", sagde du og nikkede både til Adelmo og til livvagten, der så ud som om, han kom fra Imperiet. Sandsynligvis en af de sydligere byer som Nuln.

Du kunne se, at Adelmo ikke helt forstod, hvad du talte om. Han havde åbenbart ikke hørt nyheden om, hvem det var, der angreb.

"Kan jeg hjælpe?", spurgte den krøllhårede mand dig.

Du så et øjeblik vurderende på manden, men tøvede egentlig ikke.

"Galano!", råbte du højt. Du vidste, at der var larm oppe på bymuren.

Der kom en ældre mand i en imponerende violet uniform ned af trappen fra bymuren. Han svedte, og han stoppede på halvvejen. Han så koncentreret ud.

"Vi har en frivillig", sagde du og pegede på lapsen.

"Kan du bruge en bu?", spurgte den ældre officer.

"Hellere en armbrøst," svarede livvagten fra Imperiet.

Han lagde sin kappe og sin hat fra sig på et bord.

"Vi har et par armbrøster heroppe. Rustning?", spurgte Galano.

Du så afventende på Adelmo. Da et par pager begyndte at give ham rustning på, så det ud til, at han forstod, hvad der skete.

Du vendte dig mod trappen.

"Hej. Hvad hedder du?", råbte du.

"Wolfgang. Wolfgang Rosenburg. Fra Nuln", råbte han tilbage og forsvandt op på bymuren.

Du overlevede slaget. Det gjorde Adelmo og Wolfgang også. Måske fordi I holdt jer tæt sammen. Til din overraskelse dukkede Isabelle op og hjalp til med forsvaret af byen. Selv Adelmos søster præstinden Beatrice kom efter kampen og hjalp de sårede og

døde. Men det holdt hårdt, og du mener, at det kun skyldes general Vincenzos fantastiske overblik, at I ikke mistede byen under angrebet.

Spørgsmålet er, hvilken forskel, det ville have gjort. De første 10 måneder af belejringen forløb sådan som belejringer nu engang forløber i Luccini. Man strammer bæltet ind og forsøger at leve på et minimum. Men så faldt Meteoren og Pesten brød ud. Eller også brød Pesten ud, hvorefter Meteoren faldt. Der er uenighed. Du er dog ikke et øjeblik i tvivl om, at meteoren er Kaos, og du hører til dem, der tror, at stenen bragte Pesten med sig.

Det er svært at vurdere hvor mange, der er blevet syge, da byen allerede før Pesten var ved at lukke sig inde i sig selv. Når du kigger på byen, gætter du på at langt over halvdelen er syge. Du ved ikke, hvor mange der er døde. Folk gemmer sig. Skjuler deres bylder og gevækster. Skjuler deres øjne, så man ikke ser blodet.

Beskrivelse af Baldassere

Baldassere er på nippet til at være uden forståelse for andres følelser. Heldigvis er han fra naturens hånd et venligt og roligt gemyt. Han har altid været ligeglad med andres accept og har aldrig følt behovet for at høre til i en gruppe.

Til gengæld er Baldassere utrolig målrettet og kan næsten altid se fuldstændig objektivt på tingene, fordi han ikke lader følelser forplumre. Nu kunne du måske tro, at Baldassere bare undertrykker sine følelser, men tag ikke fejl. Følelserne er der. Han lader sig bare overhovedet ikke styre af dem.

Når han ser på en kvinde – eller mand – som han begærer, føler han ikke noget sug i maven. Han bliver ikke svag i knæene. Og hvis han valgte at gøre noget ved det, kunne han gå hen, uden den mindste form for nervøsitet og sige sin åbningsreplik. Eller han kan stå alene på en borgmur, mens otte bukkemænd er ved at forcere den og tænke fuldstændig klart og objektivt om, hvilken af dem, han skal angribe først for at have størst chance for at overleve.

Isabelle Florentina

Du har beundret Isabelle fra det øjeblik, du mødte hende. Eller også genkendte du noget af dig selv i hende. Du troede en overgang heller ikke, at hun følte noget, men det gik op for dig, at hun var trænet til at ignorere sine følelser og handle på trods af dem.

Objektivt kan du jo godt se, at hun er smuk. Du smiler og griner, når hun smiler og griner, men ... du holder af hende og vil give dit liv for hende, men det er ikke på den måde. Hun er vigtig for dig, fordi hun har gjort mere for dig end noget andet menneske.

Wolfgang Rosenberg

At være sammen med Wolfgang er næsten som at være til karneval. Du var så vant til at være sammen med studerende på universitetet, at Wolfgang's besynderlige og vel nærmest uansvarlige tilgang til alting var ganske forfriskende.

Beatrice de Santero

Det er sjældent, at du synes, at nogen er mærkelige, men den lille Beatrice har overrasket dig. Hun har håndteret døden med en større ro end selv du kan. Du kan mærke nogle ting dybt inde i dig, som alligevel gør et eller andet ved dig, når du ser forfærdeligt maltrakterede lig, men Beatrice betragter dem bare med ro i sindet.

Adelmo de Santero

Han er din ven, det er du ikke i tvivl om, men du ved ikke hvorfor. Du kan se, at han martres af så mange ting, men du forstår ikke hvorfor. Du vil gerne kunne hjælpe ham, men det kan du ikke.

Baldassere Innocenzio

Ridder og videnskabsmand

M = Move, **WS** = Weapon Skill, **BS** = Ballistic Skill, **S** = Strength, **T** = Toughness, **W** = Wounds, **I** = Initiative, **A** = Attacks, **Ld** = Leadership
Int = Intelligence, **Cl** = Coolnes, **WP** = Willpower, **Fel** = Fellowship

Angreb laves ved at rulle under din WS eller BS. Du har to angreb i runden. Du kan prøve at dodge ét angreb i runden. Rul under din Initiative for at klare Dodge Blow, som tager al skaden fra et angreb. Dodge Blow kan kun bruges en gang i runden, men er 'gratis'. Du kan bruge et angreb på at forsøge et Parry. Rul imod din WS. Klarer du det, parerer du 1d6 af skaden med dit våben. Du kan også bruge dit skjold til Parry. Ruller du under din WS tager skjoldet al skaden fra fjenden.

EQUIPMENT/TRAPPINGS

Halv pladerustning
Standardudstyr.

Skjold
Standardudstyr.

Langsværd
Standardudstyr.

En kikkert
Normalt brugt til at kigge stjerner med, men nu brugt til at spionere på fjenden. Sammenklappelig. 80 cm. lang i udslået tilstand.

Brev fra Lucciano
Et fem år gammelt brev

WEAPONS

Langsværd (d6 +7)

MOVEMENT RATE

Gang	5 km t
Løb	22 km t

WEAPONS

Baldassere bruger ikke mis-silvåben af nogen art.

Note:
Tal for movement er med rustning. Uden rustning løber Baldassere 25 km/t.

WOUNDS

FATE POINTS

0

ARMOUR POINTS

CHARACER PROFILE

M	WS	BS	S	T	W	I	A	Dex	Ld	Int	Cl	WP	Fel
4	75	2I	5	6	I3	62	2	32	45	38	95	50	I2

SKILLS

Astronomy
Theology
Dodge Blow (Test Init. to dodge. Once pr. rnd)
Etiquette
Heraldry
Immunity to disease (+10 disease tjeks)
Lightning Reflexes (+10 til Initiative. Er medr.)
Read Write

Secret Language (Battle tounge)
Specialist Weapon (Polearm)
Strike Mighty Blow (+1 på damage)
Very Resilient (+1 til Toughness. Er medr.)

Broder

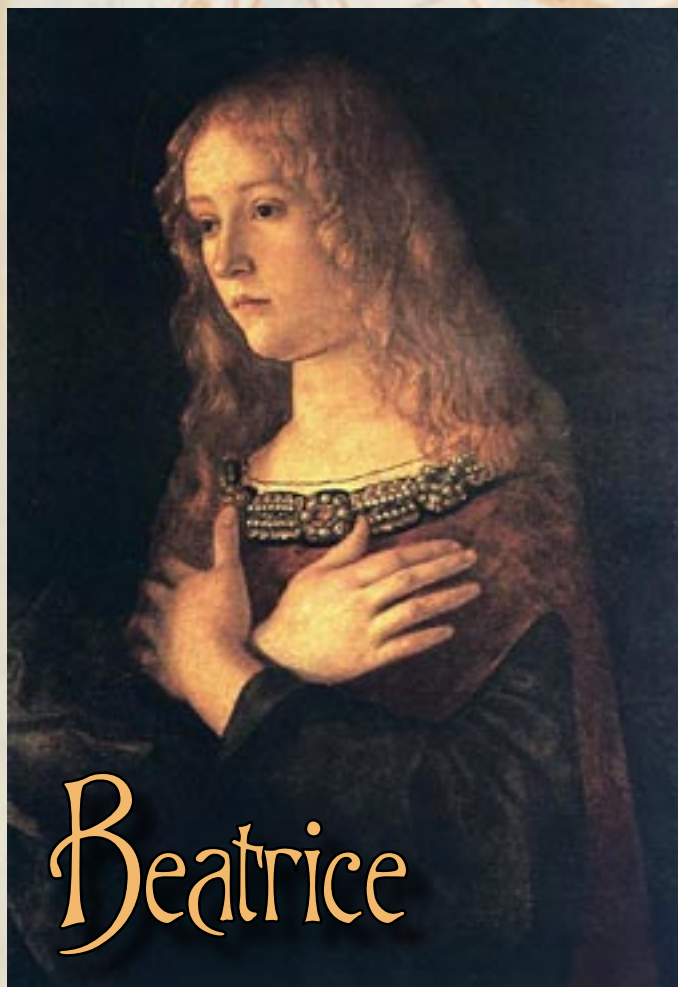
Jeg skriver til Dem saa der ej er nogen tvivl

Deres manglende engagement i familien og Deres manglende
loyalitet over for moder er blevet Jer bror for meget og De er ikke
velkommen

Der er ingen tvivl i mit hjerte om at Moders hjerte vil blive
ubskeltet hvis De skulle komme ubekendt af sine og det er den eneste
grund til at jeg skriver dette brev i stedet for at komme selv og sige
mig at De aldrig mere vil forstørre vor forretninger

Jeg kan ikke officielt bortvise Dem fra familien men jeg adværer
Dem om at hvis De skulle vise Dem igen vil De blive taget
imod med sværdet i haand

Lucciano

Beatrice Santero

Du er præstinde for dødsguden Morr. Der er ikke noget spørgsmål om, hvorvidt vi alle skal dø. Det handler om hvordan, og hvorfor vi dør. For der er heller ikke nogen tvivl om, hvad der sker, når vi dør. Morr er herre over dødsriget.

Byen Luccini har et helt særligt forhold til døden og dødsguden. Legenden siger, at det første tempel til Morr blev bygget her i byen. Et tempel af sort marmor, som de første præster byggede efter hans anvisninger. Nogle af præsterne går meget op i, at byens tempel til Døden er større end noget tempel, man finder i Imperiet. Den slags bekymrer du dig ikke om. Det betyder ikke noget for Morr, om man kommer fra Imperiet eller fra Tilea.

Du kommer fra en rig købmandsfamilie. Det var oplagt, at du skulle giftes med et passende parti. Gerne lavadeligt. Måske blev du præstinde fordi, det var en af de få ting, du vidste, at din familie ikke ville opponere imod. Som de rent faktisk ville blive stolte af. Det er et ærefuldt hverv at tjene Morr. Et hverv med potentiale for magt.

De døde kan kontaktes. Der går en næsten usynlig skillelinje mellem at gøre Morrs bud og udøve nekro-

manti. Nekromanti er den største forbrydelse nogen kan gøre sig skyldig i. Udøvelse af nekromanti er at gå direkte imod Morrs vilje og hans bud. At animere en død krop er at håne dødsguden. At tilkalde en sjæl fra hans rige, er at bryde Dødens love og regler.

Byen blev belejret for et år siden. Du havde aldrig troet, at du nogensinde skulle se så meget død, som du har set det sidste år. Du har lært at ære Døden og aldrig være bange for den, men alligevel er du begyndt at redde liv. Det går imod doktrinerne. Morrs præster repræsenterer dødsguden på jorden, og de blander sig ikke. De hverken fremskynder eller forhindrer døden. Det er ikke et bud, du kan følge i disse tider. Morr kan ikke have nogen interesse i at alle folk i Luccini dør. Og slet ikke når Kaos står bag.

Du sad på en kro på et torv midt i Luccini og betragtede byens liv, da verden forandrede sig.

"Nuln lyder som en fascinerende by," sagde din bror og kiggede interesseret på den rejsende fra Imperiet.

Du nikkede, men hørte ikke helt efter, hvad jeres nye ven Wolfgang fortalte om sin hjemby. Du var urolig. Din bror mærkede uroen og prøvede at gøre stemningen så god som mulig, så den fremmede følte sig godt behandlet. I hans forsøg på at behage alle, blev det hele en smule akavet. Du vendte dig mod den fremmede, der sad med et glas rødvin. Han var flot på en næsten smuk måde. Tydeligvis en nordlænding med hans lyse krøllede hår.

"Du siger, at du er livvagt for en adelskvinde fra Nuln. Kender De til livvagter her i Luccini hr. Rosenburg," spurgte du og fik et skarpt blik fra din bror. Du bemærkede, at Wolfgang opfangede din brors reaktion.

"Jo, men det er ikke den slags livvagt jeg er. Jeg er nærmere bare en slags bodyguard, men jeg har ikke modtaget træning på samme måde, som jeg hører at livvagter i Tilea har," svarede den fremmede Wolfgang på nydeligt Tileansk, selv om hans accent er mere end bare tyk.

Du smilte, og du smilte bredere, da han tydeligvis opfattede dit smil som en slags flirten. Det var meget længe siden, at nogen mand havde flirtet med dig, men det var til gengæld også meget længe siden, at du havde færdes i andet end dine officielle sorte rober. Du havde på fornemmelsen, at du rødmede.

"Min søster er ...", begyndte Adelmo, men du sparkede din bror under bordet. Du gad ikke, at denne Wolfgang skulle se på dig, som alle mænd så på dig, når de fik at vide, at du havde givet dig selv til Dødsguden.

"Jeg er slet ikke i tvivl om, at du ikke er snigmorder Wolfgang", sagde du og drak en smule vin. Du forsøgte at nyde den stærke vins effekt, men der var stadig en knude af uro, som du ikke vidste, hvor kom fra.

Adelmo sukkede og sendte dig et blik, som du igen var sikker på, at den unge Wolfgang også fangede. Det kunne godt være, at han bare lignede en køn, pyntesyg overklassedreng, men han havde øjnene med sig.

Han fulgte både med i, hvad der foregik omkring bordet, og

du var også sikker på, at han havde øjne for, at der var ved at opstå en slåskamp over ved springvandet, hvor en fuld adelsmand lagde sig ud med tre købmænd. Samtidig var han også ganske opmærksom på, hvordan han selv opførte sig. Du overvejede om uroen stammede fra, at du følte et helt basalt behov for at være sammen med denne mand, som du kun lige havde mødt.

"Jeg er meget glad for ...", sagde Wolfgang, men du hørte aldrig, hvad det egentlig var, at han var meget glad for. Han tav, da der lød en voldsom bimlen fra Morrkirken, der lå lige i nærheden. Ikke den normale ringen med klokker, men den hidsige og hurtige ringen, som betyder alarm. Andre klokker fulgte kort efter.

Måske var det derfor, at du havde følt en uro. Du havde aldrig før hørt alle byens klokker ringe på den måde. Ikke engang da den gamle prins var død.

Du havde tidligere på dagen hørt Wolfgang og din bror tale om, at en rejsende østfra havde advaret dem om, at en 'mørk hær', var på vej mod byen, men du havde ligesom dem ikke tænkt over det. Folk reagerede meget forskelligt på alarmklokkerne. I havde inviteret Wolfgang til middag, så det var kun naturligt, at han fulgte med jer hjem. Da klokkernes ringen ikke stoppede besluttede Adelmo sig for at melde sig til garnisonen, og du ville melde dig i Morr-templet.

"Undskyld, men hvor er vi egentlig på vej hen?", hviskede Wolfgang til dig, mens I hastede af sted på gaden. Det havde virket naturligt, at han bare var fulgt efter jer, men du undrede dig lidt over, hvorfor han ikke selv havde et sted, han skulle være.

"Min bror er kaptajn i Prinsens Garde. Han skal melde sig, når klokken lyder", svarede du, men I skyndte jer forbi de mange mennesker, der stadig var på markedspladsen. Der var en uro i byen, som du aldrig havde mærket før.

"Javel. Men det forklarer ikke, hvor De er på vej hen?", sagde Wolfgang og du hørte en munterhed i hans stemme, der egentlig ikke var situationen passende, og du kunne ikke lade være med at smile.

"Jeg skal også melde mig til tjeneste", svarede du uden at uddybe.

"Javel ... øhh, jeg mener ... tjeneste? Er De også ved garden?", spurgte Wolfgang og du kunne høre forvirringen i hans stemme.

"Hvor er De på vej hen hr. Rosenburg?", spurgte du, og undrede dig lidt over, hvorfor I pludselig var blevet Des, efter at have sidet og drukket vin sammen.

I var stoppet op foran en menneskemængde, som alle ville gennem en port, hvor der til-

syneladende var væltet en vogn.

"Jeg følger bare med. Jeg vil se, hvad der sker", svarede Wolfgang, og du vurderede, at det var i meget i overensstemmelse med sandheden

"Jeg er præstinde. Jeg er på vej op til min kirke", sagde du. "Ahh ... Shallya?", spurgte Wolfgang.

Den væltede vogn var væk, og flokken af mennesker bevægede sig videre.

"Nej. Morr", svarede du og begyndte at gå.

Wolfgang indhentede dig, og rørte dig på armen. Du stoppede næsten vredt ved hans berøring.

"Dødsguden", sagde han og kiggede på dig. Du skulle lige til at komme med en spids bemærkning, men opdagede så, at der ikke var den sædvanlige undren, overraskelse eller forfærdelse i hans blik, men bare nysgerrighed.

Du nikkede.

Du tog afsked med din bror på byens store torv. I vidste på det tidspunkt ikke, hvor alvorlig situationen var. Havde du vidst, at din bror var meget tæt på at gå sin død i møde, havde du nok taget en mere følelsesfuld afsked. I stedet talte I kort om, hvorvidt I skulle mødes hjemme hos jeres forældre til en sen aftensmad. Wolfgang fulgte med Adelmo op til garnisonen.

Panikken nåede byen en time senere, da det blev klart for alle, at det var Kaos, der angreb byen. Der var ingen forhandling. Ingen pause. Kaos angreb med al sin magt og forfærdelige kraft med det samme. Du hørte

du har aldrig set noget, der skræmte dig så meget som Den Røde Pest.

Og du ved ikke engang helt hvorfor.

I løbet af belejringen nåede du at se så meget død, at du begyndte at forhindre døden i stedet for blot at acceptere den. Du lagde forbindinger på de sårede. Du brugte din viden om urter. Bad en bøn til Morr om ikke at tage den sårede endnu.

Det var et skråplan. Præster fra Morr tager ikke stilling. De fremskynder ikke døden og de forhindrer den ikke. Du kunne ikke klare at se dem alle dø. Du begyndte at drive væk fra dine medpræster og begyndte i stedet at tage med din bror og hans venner på patrulje. Du havde mødt ridderen og adelsmanden Baldassere før, og du havde også set den høje Isabelle. Du var overrasket over, at Wolfgang havde meldt sig frivilligt til at forsvare Luccini.

Du følte, at din hjælp og dine evner var til mere nytte ude i byen, end i det store Morr-tempel. Det var uden tvivl hovmodigt at tænke sådan, men du blev også inspireret af Biskoppen Dante, der ved pestens udbrud forsøgte at få præsterne i templet til at indse, at det var på tide at kæmpe imod døden. Sådan taler man ikke i Dødsgudens nærvær. Han og hans præster blev ekskommunikeret.

Beskrivelse af Beatrice

Beatrice er en kvinde, som holder mere af livet, end hun holder af døden. Hendes optræning som præstinde ved dødsguden Morr har lært hende at fortrænge en masse følelser, men i bund og grund skyldes hendes oprør mod hendes tidligere tro og kirke, at hun valgte at kæmpe for livet i stedet for passivt at se på, mens døden vandt.

Beatrice har stadig et unaturligt naturligt forhold til døden. Hun er ikke bange for lig eller sygdom. Hun er heller ikke bange for selv at dø, men hun er bange for ikke at leve mere, da der er meget, hun stadig ikke har oplevet – hun har for eksempel aldrig haft en elsker.

Beatrice holder sine følelser tæt på kroppen, men dermed ikke sagt, at hun ikke har dem.

senere, at det var lige ved, at Luccini var faldet under dette første overraskelsesangreb.

Døden fulgte Kaos i hælene. Sammen med de andre præster hentede I de døde. Der var mange. 158 døde soldater. Det var ikke alle de døde I hvis kroppe I kunne begrave. Nogen af dem, var faldet ned til Kaos. I håbede, at de døde i faldet.

Det var Pesten, der drev dig fra Morr. Pesten og på underlig vis døden. Du har set sygdomme før. Du har besøgt mennesker, der har skreget i smerte, fordi deres ben var ved at rådne væk. Du har set folk, der bogstaveligt talt har hostet deres egne lunger op. Men

Wolfgang

Wolfgang er en uansvarlig person, der prøver at være ansvarlig. Han er næsten som et barn, der prøver at være voksen. Du er ikke forelsket i Wolfgang. Du kan godt lide ham, og du har lyst til, at han skulle gå i seng med dig, men du vil samtidig også bare være venner med ham. Du er bange for, at det venskab I har vil forsvinde, hvis han vidste, hvordan du egentlig har det. Og hvorfor egentlig tænke så meget over det. Sandsynligvis er I døde om kort tid.

Isabelle

Isabelle er uden tvivl forfærdeligt farlig. Du forstår virkelig ikke, hvad der får nogen til at dedikere deres liv til at tage liv. Bevares, du er udmærket klar over, at livvagter officielt er til for at beskytte liv, men du ved da godt, at de bliver brugt som snigmordere og lejermordere. Det er også svært at gennemskue, hvad Isabelle føler. Det undrer dig ikke, at hun er venner med den skøre Baldassere, der om nogen virker verdensfjern.

Adelmo

Du har ondt af din bror. I forsøget på at gøre alle tilfredse har han endt med at skabe et miserabelt liv for sig selv. Hans forlovede Lucia tog sit liv for nylig, fordi hun havde fået Pesten. I stedet for at indrømme, at han ikke kunne klare det, forsøgte han at opføre sig, som om intet var hændt. Din bror er et godt menneske. Han vil det godt for alle, og det gør, at han sommetider har meget svært ved at beslutte, hvad han skal gøre.

Baldassere

Måske blev han tabt på hovedet som spæd. Der er i hvert fald et eller andet, der ikke helt hænger sammen oppe oven i hos Baldassere. Han er på mange måder flink, men det er som om, at der mangler et par kapitler i bogen. Han er fra en rig adelsfamilie og har stand som ridder, men han interesserer sig mere for bøger om stjerner og andre uforklarlige ting. Det er forkert at sige, at du ikke kan lide Baldassere. Du forstår ham nok nærmere ikke.

Beatrice de Santero

Præstinde

M = Move, **WS** = Weapon Skill, **BS** = Ballistic Skill, **S**= Strength, **T**= Toughness, **W**= Wounds, **I**= Initiative, **A**= Attacks, **Ld**= Leadership
Int= Intelligence, **Cl**= Coolnes, **WP**= Willpower, **Fel**= Fellowship

Glowing Light: MP 1 i timen, duration 1+ timer

Får et objekt til at lyse som en lanterne

Zone of Silence: MP 1, duration 1 time

Skaber en lydætzzone på 12 m. i radius

Morrs Blessing: MP 4, duration instant

Forhindrer den døde i at blive misbrugt til nekromanti eller på andre måder genopstå i et år

EQUIPMENT/TRAPPINGS

Et gammelt kortsværd

Et sværd Beatrice fik helt tilbage da hun var barn som et slags legetøj. Er slebet op og ganske effektivt.

2 rytterpistoler

Pistoler af høj kvalitet er sjældne. Beatrice har fået dem af sin far, før han døde.

Krudt og kugler

25 kugler og nok krudt

Bandager og medicin

Udstyr til førstehjælp, samt knive og lignende til kirugi

Urter

Forskellige urter der renser sår, bedøver, tager smerter og læger sår hurtigt.

WEAPONS

Shortsword (d6+2)

2 Pistols (d6+4)

5m / 10m(-10) / 20m(-20)

2 rounds to reload

MOVEMENT RATE

Gang 5 km t

Løb 24 km t

WOUNDS

FATE POINTS

4

WEAPONS

Spells:

Glowing Light

Zone of Silence

Morrs Blessing

Magic Points, MP: 28

Note: Magi er meget sjældent og forbeholdt troldmænd. Det er usædvanligt, at Beatrice kan de få ting, hun kan.

ARMOUR POINTS

CHARACER PROFILE

M	WS	BS	S	T	W	I	A	Dex	Ld	Int	Cl	WP	Fel
4	38	49	2	4	7	44	I	54	4I	77	87	90	44

SKILLS

Arcane Language - Magick

Cast Spells

Demon Lore

Heal Wounds (Int. tjek = 1d3 wounds tilbage)

Surgery

History

Prepare Poisons

Read Write

Flee (50% extra move when fleeing)

Specialist Weapon (Pistol)

Chemistry

Very Resilient (+1 til Toughness. Er medr.)

Silent Move Urban

Theology

Kære Beatrice

Jeg ved godt, at du ikke er en del af os mere, men jeg vil alligevel fortælle dig, at Dante blev ekskommunikeret. Jeg gengiver kardinalens tale, så godt jeg husker den.

Ridder Antioco

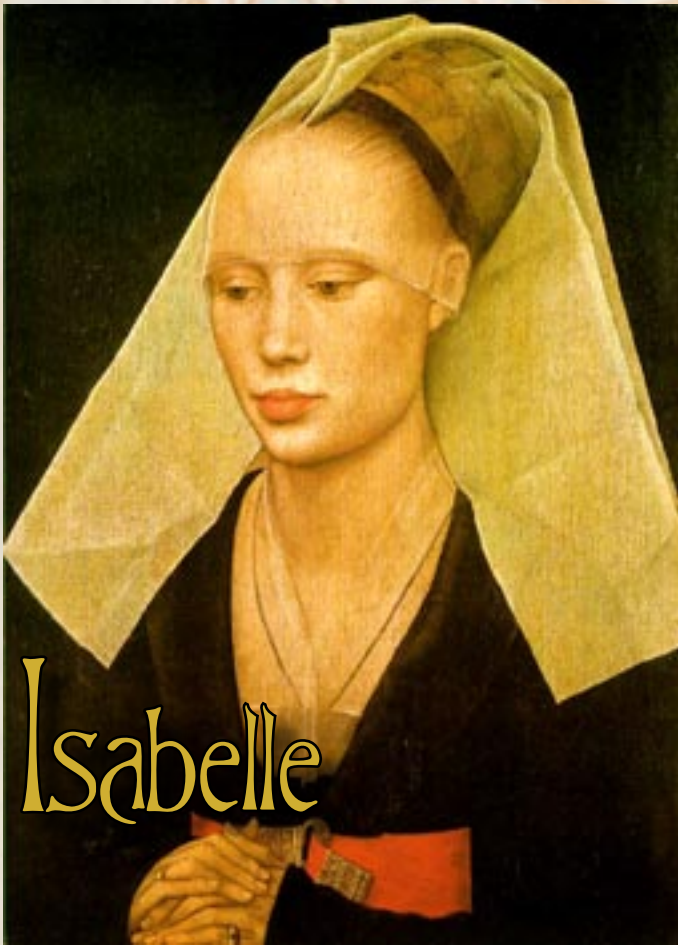
"At slå ihjel er ikke den største forrydelse. Døden skal komme til os alle, og der er intet mere naturligt i denne verden. At forhindre de døde i at komme til Morr, er den stor forrydelse, som ikke blot skal straffes hårdt i denne verden, men også i den næste.

At stjæle de døde, der allerede er kommet til Morrs rige, og bringe dem tilbage til de levendes verden på unaturlig vis, er for en præst af Morr den største forrydelse noget menneske eller andet væsen kan begå.

Døden er hellig. Døden er urørlig og som præst af Morr, skal vi forhindre enhver der prøver at ødelægge hans værk.

Derfor er der ej plads til nogen præst i dette tempel, som mener, tænker eller føler anderledes. Vi kan ikke, vi vil ikke og vi tør ikke tolerere den mindste revne i vor tro på Dødens Hellighed.

Biskop Dante Belfonio og hans flok er hermed forvist fra Morrs Tempel. De er ikke mere velkomne på hellig grund og de er ikke mere under denne kirkes beskyttelse."

Isabelle Florentina

Du er en veltrænet morder og spion. Det er der ikke noget underligt i. Det er et ganske anerkendt hverv i byen Luccini, hvor det kun er på overfladen, at de mest magtfulde købmandsfamilier smiler til hinanden. Kontrakter bliver indgået, når oppositionen forsvinder eller omkommer af et pludseligt slagtilfælde. I kalder ikke jer selv for lejemorere eller snigmordere. I kalder jer for 'livvagter', men alle i Luccini ved, hvad det dækker over. Og ingen andre end de, der er trænede, kalder sig for livvagter.

Du begyndte din træning hos en mester, der gik hen og døde pludseligt. En mesterløs lærling er udsat. Luccinis Rakkerkonge gør, hvad han kan for at tiltrække livvagter til sin verden og uden mester ingen beskyttelse. En jævnaldrende ung riddersmand kom til din hjælp og introducerede dig for sin faders livvagt, og du kom i familiens tjeneste og under dennes beskyttelse.

Du ved, at du er høj og smuk. Du troede, at den unge ridder Baldassere Innocenzio gjorde det, fordi han var tiltrukket af dig, men til din overraskelse, var han ligeglad med dig.

Ikke uvenlig, men slet ikke interesseret på den måde. Han havde set, at du var dygtig og havde vurderet, at hans far havde brug for en kvindelig livvagt.

Du blev oplært og tjente Baldasseres far, indtil han

døde af feber i sin seng. Så overgik du til den ældste søn i familien. Det blev en ny og voldsommere tid. Hvor den gamle Innocenzio havde troet på diplomati, snilde og list, var den ældste bror en tilhænger af håndfaste metoder og frygt. Det var på denne tid, at den yngste bror, Baldassere, forlod familiens overdådige pallazo.

Sommetider tænker du på, om der engang vil blive fortalt historier om den livvagt, der endte med at dræbe den købmand, som hun var hyret til at passe på. Måske vil historierne få et romantisk skær, som den slags historier har det med at få – ikke mindst i Luccini. Måske gjorde hun det af kærlighed.

Du ville have været død, hvis det ikke var fordi, at det hele skete netop for et år siden. Den samme dag, som alarmklokkerne ringede.

Du stod en smule bagved din herre Lucciano Innocenzio i en vinkel, hvor du uden problemer kunne overskue det meste af borggården. Oliventræerne kastede mange skygger. Lidt derfra var der ved at blive dækket op til frokost på de udendørs borde. Berideren var ved at bringe tre nye heste ind i stalden, og der lød en værre vrinsken, da hestene hilste på hinanden. Selv om du ikke var videre opmærksom i det øjeblik, er du sikker på, at du var den første, der så ham komme gående op af trappen.

I et øjeblik var det næsten som at se den gamle Innocenzio træde ind på sit land. Den høje ranglede mand, de lange lemmer og det tykke, mørke hår. Han var bleg, og det var tydeligt at se, at han ikke tilbragte megen tid i solen.

"Jeg er sikker på, at dette års olivenhøst vil leve op til både vores og Deres forventninger hr. Breitlinger, men hvis De ikke vil indgå en forhåndserklæring, skal De vide, at jeg vil henvende mig til andre købmænd fra Nuln for at ...". Lucciano gik i stå. Han havde også fået øje på sin bror, der langsomt gik ind i gården og nikkede til de folk, som han kendte.

Det var fem år siden, at han sidst havde sat fod på Pallazo Innocenzio.

"øjeblik", sagde Lucciano til købmanden fra Imperiet. Hans to vagter mærkede, at der var noget på færde og så sig bekymret omkring. Den ene lagde klodset hånden på sit sværd. Den anden, en mand på din alder med disposition for det pyntesyge, havde mere travlt med at kigge på dig, og han smilede, da du fandt hans blik. Du var lige ved at ryste opgivende på hovedet, men vendte opmærksomheden mod de to brødre.

Lucciano vendte sig mod en af jeres uniformerede vagter og trak hans sværd.

"Baldassere!", råbte han og kastede sværdet hen over gården. Det skøjtede hen over brostenene og landede et par meter foran fødderne på den yngste søn i slægten.

Der blev næsten stille i gården. Kun hestenes vrinsken larmede i gården.

Baldassere kiggede op på sin bror, men vendte sig så tilbage mod en af de folk, der også havde arbejdet for hans far. Du fulgte efter Lucciano i cirka fem meters afstand, da han

gik ned mod Baldassere, som vendte sig mod sin storebror. "Jeg er her for at besøge mor", nåede han at sige, før Lucciano gjorde et voldsomt udfald mod ham.

Alle andre i gården var sikre på, at de ville se den unge mand ligge og skrike med blodet sprøjtende, men du havde bemærket Baldasseres små bevægelser, og var ikke det mindste overrasket, da han lavede et rullefald og uden de store problemer undgik sværdet. Hvilket ikke var underligt, da Luccianos udfald, sandsynligvis med vilje, havde været både klodset og langsomt udført.

"Gå din vej Baldassere", sagde Lucciano.

Baldassere rystede på hovedet, men hævede hænderne i et tegn på ikke at ville slås.

Lucciano lavede et nyt udfald. Denne gang var der ikke noget klodset over det. Ikke noget langsomt, og Baldasseres muskler var ikke spændt. Sværdet ville ramme ham i højre side og skære ham halot op.

Du reagerede med den hurtighed og den beslutsomhed som du er trænet til. Den første kniv satte sig i hans sværdhånd og fik musklerne til at åbne sig, så sværdet fløj ud af hånden på ham. Den næste kniv satte sig i din herres hals.

Købmanden fra Imperiet og hans to livvagter forsvandt ret hurtigt. Den fløede af vagterne undlod dog ikke at hilse farvel til dig. Baldassere tog fat i dig og fik slæbt dig væk og ud inden vagterne fik samlet sig og reageret på, at deres herre var slået ihjel. Alle ville tro, at du var blevet hyret af en anden familie til at myrde Lucciano. Det værste en livvagt kan gøre er at forråde sin herre.

Du ved ikke, hvad du havde forventet, men du var overrasket over, at Baldassere havde taget det så roligt. Det eneste, der lod til at gå ham på var, at han ikke havde forudset, at hans bror ville slå ham. "Jeg var sikker på, at han ikke ville gøre det", sagde han flere gange.

Angrebet

I gik sammen hjem til Baldassere, der boede i en simpel lejlighed på universitetets grund, der egentlig var forbeholdt professorer, men selv om Baldassere ikke var professor endnu, havde han fået lov til at flytte ind.

I sad sammen og talte om, hvad der nu ville ske. Ingen af jer var specielt oprørte eller udtrykte på nogen panik. I var begge vant til at håndtere de problemer, der måtte komme. Du var ikke i tvivl om, at dit liv var i fare. Innocenzio familien ville uden tvivl sætte en dusør på dit hoved. Derudover ville du blive udstødt af de andre livvagter. Rakkerkongen ville uden tvivl gå direkte efter dig. Enten for at rekruttere dig eller for at slå dig ihjel.

Det eneste Baldassere udtrykte fortvivlelse omkring var, at du var kommet ud i problemer, fordi han

havde forregnet sig omkring sin brors hævngherrighed.

"Hvad er det egentlig, du har gjort din bror?", spurgte du ham, mens du hældte vin op i et glas. Ude fra gården kunne du høre de studenterkoret synge en sang til Sigmars ære.

"Jeg fik et valg mellem familien og mellem universitet. Jeg valgte universitet. Jeg fik besked på, at jeg ikke var velkommen mere. Det er fem år siden. Jeg troede faktisk, at min brors vrede var soundet ind. Jeg mener ... de fleste mennesker bærer faktisk kun nag i en periode på 14 dage. Derefter begynder de at glemme, hvad det egentlig var, de var så vrede over". Baldassere rynkede brynene.

"Din bror var ikke noget godt menneske", sagde du.

Baldassere nikkede. "Min familie er ikke nogen god familie. De er sygeligt optaget af magt, og kan slet ikke forholde sig til, at ikke alle er interesserede i deres magt og deres penge.

Den største forbrydelse jeg kunne gøre mig skyldig i var at være ligeglad," sagde han.

Du skulle lige til at sige noget, da klokkerne fra Morr-templet begyndte at ringe. Få øjeblikke efter, hørte du Sigmar-kirkens klokker, men de blev hurtigt overdøvet af universitets egne klokker.

"Det er alarmklokkerne", sagde Baldassere.

"Du tror da ikke..." , spurgte du.

"Nej. Det er noget andet", sagde Baldassere og rejste sig.

Det var noget andet. Noget så forfærdeligt, at din forbrydelse blev overskygget. Du fulgte med Baldassere op til garnisonen, hvor det var hans pligt som ridder og officer at melde sig. Her hørte I de første rygter. En hær var på vej mod byen. Portene var ved at blive lukket. Ingen måtte rejse ud eller ind. Forsvarsværkerne var ved at blive gjort operationsklare.

Ingen havde forsøgt at invadere Luccini i din levetid. Men alle havde hørt historierne om, at byen aldrig nogensinde havde bukket under for en belejring, og at ingen fjendtlig soldat havde sat sin fod i byen. Hvis ikke belejrerne selv forsvandt i løbet af nogle uger, ville prinsen sandsynligvis betale dem for at rejse væk. Så kunne de tage videre til den næste bystat, indtil prinserne gik sammen om at mønstre en hær og gøre noget ved det.

Modet var kun højt i nogle timer. Ingen troede rigtig på de første spejdere. En hær af Kaosvæsener. Det kunne ikke være rigtigt. Det ville nogen have set. Måske havde nogen også set det, men ingen havde troet på det.

En slagmark var ikke noget for dig, men det gik op for dig, at byen var i fare. En normal belejring starter med en forhandling. Et normalt angreb starter med, at den fjendtlige styrke bruger mindst en halv dag på at gøre klar. Det er cirka, hvad det tager at få Luccinis forsvarsværker gjort klar.

Kaos forhandler ikke. Kaos venter ikke. Mængden af bukkemænd, mutanter, kaoskrigere strømmede ind mod byen i en uorden, som ingen havde forventet og i et tempo, der næsten fik Luccini til at gå i knæ.

Du fik din ilddåb. Du påtog dig rollen som soldat. Du startede med at kæmpe side om side med Baldassere. Du mødte Baldasseres officerskammerat Adelmo og hans søster præstinden Beatrice. Du fik bekendte, som du nåede at have i en time, før de blev revet ned i malstrømmen af skrigende mutanter. Du opdagede, at den pyntesyge livvagt fra om formiddagen også deltog i kampen. På mindre end fire timer blev du soldat og beskytter af Luccini. Udnævnt til løjtnant af general Vincenzo selv og under prinsens beskyttelse.

Den Røde Pest

Luccini blev ikke løbet over ende denne dag. Men der var fjender, der for første gang satte deres fod i byen. Og der døde mange soldater. Kaos belejrede byen, og denne gang var der ikke mulighed for at købe dem

væk. Hvorfor Prins Bonaficius ikke efter et halvt års belejring købte hjælp hos de andre bystater til at få drevet mørkehæren væk, forstår du ikke. Du ved ikke, hvor meget guld, der ligger under paladset, men det må være nok til at kunne købe den største hær. Hvis ikke fra andre bystater i Tilea, så i Imperiet.

Hvis Prinsen havde gjort noget, så ville Den Røde Pest ikke have brudt ud. Nogen siger, at sygdommen kom, da byen blev ramt af et meteor. Andre siger, at den brød ud, fordi folk i forvejen er syge og svage. Hvad det end er, så er Den Røde Pest værre end.

Opsummering

Isabelle er opdraget og trænet til at underkende sine følelser. Det gik galt, da hun dræbte den mand, som hun skulle beskytte, og det blev et vendepunkt i hendes liv. Hidtil havde hun været de stærke menneskers beskytter og udøvende tyranni, men fra det ene øjeblik til det andet, blev hun byens og dermed de svages beskytter.

Men hun går til opgaven på samme måde som før. Det kan godt være, at hun har skiftet side, men hvis hun beslutter det, kender hun ikke til nåde. Hvis hun beslutter det, kender hun ikke til frygt.

Isabelle er grundlæggende opdraget til at være et våben, men hun har ikke kunnet lægge menneskeligheden fuldstændig fra sig. Hun betragter i vid udstrækning hendes gruppe som den rigmand, hun er livvagt for. Hun tager deres sikker på sig som sit eget ansvar, hvilket er utrolig hårdt for hendes psyke, når man tænker på, hvor farlig en tid de befinder sig i.

Wolfgang

Du forstår virkelig ikke hvorfor, men du kan mærke, at du nærer følelser for denne tåbelighed af en forfængelig mandsperson. Han er på mange måder et pjok, men der er noget ved hans indstilling som er mere livsbekræftende end alverdens bønner til Sigmar. Beatrice har ikke mistet håbet, men det skyldes i høj grad hendes tro. Wolfgang har heller ikke mistet håbet, men det skyldes hans natur.

Beatrice

Hun er en uhyggelig lille pige. Du har set hende holde en døende og pestramt soldat i armene, mens hun beder Morr tage vel imod ham. Du har set hende bevæge sig rundt blandt de kæmpende med en ro, som du ikke engang selv ville kunne opmønstre. Det er som om ... som om, at hun allerede har sluttet sin fred med Dødsguden og egentlig bare går og fordriver tiden lidt, før hun skal mødes med ham.

Adelmo

Han vil gerne gøre det så godt, og for det holder du af ham. I en by styret af penge og magt, har han en sjælden samvittighed og en sjælden medmenneskelighed, der næsten kan gøre dig helt ked af at være så kynisk, som du selv er. Hvis bare han havde været stærk som Baldassere, kunne han have været en fantastisk leder. Men så må du hjælpe ham i stedet for at lade dig lede.

Baldassere

Et eller andet sted føler du et ansvar overfor Baldassere. Du blev hyret til at være livvagt for hans far, og knægten minder på så mange måder om den gamle herre. Du har en fornemmelse af, at Baldassere føler lidt på samme måde over for dig, men det er aldrig noget, som du kunne tale med ham om. I passer på hinanden.

Isabelle Florentina

Snigmorger

M = Move, **WS** = Weapon Skill, **BS** = Ballistic Skill, **S** = Strength, **T** = Toughness, **W** = Wounds, **I** = Initiative, **A** = Attacks, **Ld** = Leadership
Int = Intelligence, **Cl** = Coolnes, **WP** = Willpower, **Fel** = Fellowship

Angreb laves ved at rulle under din WS eller BS. Du har tre angreb i runden. Du kan prøve at dodge ét angreb i runden. Rul under din Initiative for at klare Dodge Blow, som tager al skaden fra et angreb. Dodge Blow kan kun bruges en gang i runden, men er 'gratis'. Du kan bruge et angreb på at forsøge et Parry. Rul imod din WS. Klarer du det, parerer du 1d6 af skaden med dit våben.

EQUIPMENT/TRAPPINGS

Meget skarpt kortsværd af det bedste stål
 (+1 damage, er medregnet)

Tyndt og let langsværd
 (+10 til Initiative)

6 forgiftede kasteknive

Brev fra elveren Larrani

Brev fra en adelskvinde

WEAPONS

Kortsværd (d6+6)

Langsværd (d6+6)

MOVEMENT RATE

Gang	7 km t
Løb	29 km t

WOUNDS

FATE POINTS

I

WEAPONS

Throwing Knife (d6+5)

2m / 3m(-10) / 7m(-20)

Poison: Toughnesstjek eller miste 1d6 wounds.

ARMOUR POINTS

CHARACER PROFILE

M	WS	BS	S	T	W	I	A	Dex	Ld	Int	Cl	WP	Fel
5	67	59	4	4	9	76	3	7I	25	49	56	66	29

SKILLS

Acrobatics
Ambidextrous
Concealment Urban
Disarm (2 succesfull hits disarms foe)
Dodge Blow (Test Init. to dodge. Once pr. rnd)
Immunity to poison
Lightning Reflexes (+10 til Initiative. Er medr.)
Read Write
Marksmanship (+10 BS. Er medregnet)

Strike mighty blow (+1 damage, er medr.)
Specialist Weapon (Blowpipe)
Specialist Weapon (Throwing Knife)
Specialist Weapon (Fist)
Seduction
Scale Sheer Surface
Silent Move Urban
Prepare Poison

Til Isabelle

Deres handling er utilstedelig. De har forbrudt Dem mod Livvagternes første bud, og De er hermed fredløs. Deres liv betyder intet for broderskabet.

Vi ved, at De ikke har nogen venner. Vi ved, at De ikke har nogen allierede. Ingen familie, der beskytter Deres ryg. Ingen protektor. De er nu alene, som De altid har været. Før var De en del af Innocenzio familien. Nu har de udsat en dusør på Deres hoved.

Før var De en del af vores familie. Nu er De udstødt. Så længe belejringen står på, laver vi Dem leve, men det er på lånt tid.

Broder Larrani
Livvagtens Orden

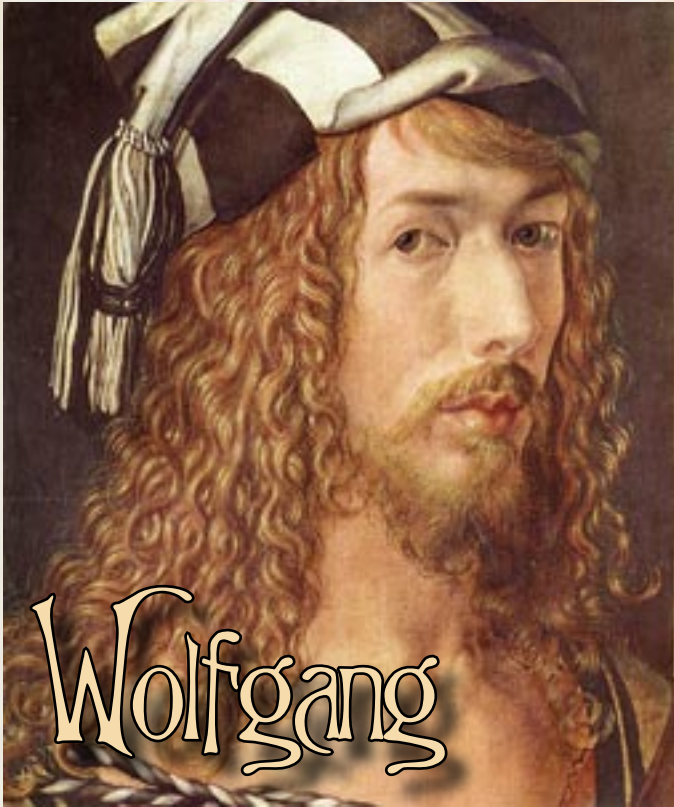
Kære Frøken

Jeg har set dem sammen med Wolfgang Rosenberg. Jeg er ikke klar over, hvorvidt De er hans flane, men hvis De er, vil jeg advare dem om ham. Ikke på grund af Dem. Jeg kender Dem ikke, men De skal vist nok klare Dem med deres lange hår og stramme lår.

Men for at ramme Wolfgang, vil jeg advare Dem. De bør ikke stole på ham. Han har aldrig gjort noget i sit liv, med mindre det kunne hjælpe ham selv. Han er indbegrebet af en samvittighedsløs tyv og charmer. Han har begået utallige forbrydelser i Imperiet og er efterlyst i Nuln, Altforf og Bögenhafen for mord, bedrageri og et enkelt tilfælde af ildspåsættelse.

Hvis jeg var Dem, ville jeg være meget varsom med at omgås denne sjuft af en mandsling ... og derudover er han ikke nær så fantastisk i sengen, som han selv går og bilder sig selv og de kvinder han møder ind!

Loretta von Strudelwald

Wolfgang Rosenberg

Du er en sjuft og en stratenrøver. Du er en tyv. Og hvis det ikke var fordi, at du tilfældigvis kom til byen Luccini for et år siden, havde du været en tyv uden ære.

Du kommer fra den store by Altdorf i Imperiet. Du kan ikke selv mere huske, hvad der i din sørgelige historie er sandhed, og hvad der løgn. Du er dog ret sikker på, at det ikke er løgn, at du begyndte at stjæle allerede som 12-årig. Du er desværre også ret sikker på, at det ikke er løgn, at du som 15-årig begyndte at gå i seng med ældre kvinder, hvorefter du stjal de ejendele, der måtte have værdi.

Det er løgn, at du har ernæret dig som livvagt for fine herrer som Baron von Wolfenburg. Det er løgn, at du kommer fra en lavadelig slægt. Det er også løgn, at du har studeret filosofi på universitet i Nuln. Du har været i seng med Baron von Wolfenburgs ensomme hustru, og du har flere gange besøgt universitet for at stjæle papir blot for at sælge det tilbage et par dage senere.

Du kan opføre dig som noget, man næsten kunne tage for en adelsmand med ære. Du kan opføre dig som en lærd mand. Du kan opføre dig som en karismatisk og flink person. Du er ingen af delene. Men du prøver.

Dit skuespil som livvagt førte dig til et jobtilbud som bodyguard for en adelskvinde – Loretta von Strudelwald – der rejste sammen med en rig greve fra Altdorf, der skulle på en omfattende forretningsrejse til Tilea. Du tog imod tilbuddet. Dels fordi jorden var

ved at være varm i Altdorf, dels fordi du altid kunne røve greven på turen og måske også en lille smule fordi, at der ikke var nogen, der ville kende dig i Tilea. En chance for at begynde på ny. En chance for at gå ind i rollen som hjælpsom lavadel. I skulle til Luccini. En stor bystat i Tilea med måske 30.000 indbyggere.

Du tog rollen som livvagt på dig, og hvorfor ikke? Du kan bruge et sværd, selv om du foretrækker at stikke det i ryggen på fjenden. Du er noget nær en mester med en armbrøst, og ganske habil med bue og pil. Og det handlede i øvrigt mest om at se godt ud, og det er faktisk noget, du har et naturtalent for.

"Hør Wolfgang, jeg fatter ikke, hvad der foregår, men vi skrider, hvis der er nogen, der går amok".

Købmanden Breitling, som du havde fået til opgave at beskytte, stod og svedte angstens sved som et svin før slagting. Du skulle lige til at sige noget om, at der ikke skete en skid, da adelsmanden Lucciano trak sit sværd og svingede det mod den ubevæbnede ranglede fyr, der var dukket op et par minutter forinden. Du var sikker på, at han ville blive kappet over, men han rullede hurtigt væk og var oppe at stå igen. Rigmandens lækre livvagt stod fuldstændig bomstille med sit lange hår og lange ben.

"Så! Nu skrider vi!", sagde Breitling med fistelstemme, men du rørte dig ikke. Du ville se, hvad der skete.

"Gå din vej Baldassere", sagde rigmanden Lucciano, men den unge mand foran ham hævede bare sine hænder.

For di dit blik var fæstnet på den smukke kvinde, der havde opført sig som livvagt for Lucciano, så du som den eneste, at hun trak to knive i det øjeblik adelsmanden gjorde anslag til at svinge sværdet. Selv om han var hurtigt, ramte den første kniv hans sværdhånd og den anden kniv begravede sig i halsen på ham, mens sværdet stadig fløj gennem luften forbi den unge, høje mand.

Og så var det, at I forsvandt fra området. Det var garanteret usundt at blive blandet ind i den slags, og du fulgte købmanden Breitling tilbage og gik ud i Luccini på egen hånd.

Og det viste sig at være en helt særlig dag at bevæge sig ud i Luccini på. Du gik rundt for dig selv i den smukke by og nød de fornemme parker, de smukke huse, de fantastiske springvand og især de smukke kvinder i deres lette kjoler. Du befandt dig på en stor markedsplads, da det hele begyndte.

Du vidste egentlig ikke, hvorfor du gik over til den fremmede rejsende. Måske var det fordi, at du forstod Det Gamle Sprog og de tileanere, han forsøgte at tale med, åbenlyst ikke fattede noget.

"Undskyldelser er ej nok for min grove ignoramus, men disse fra andre steder forstår ej en tøddel af min tunge", sagde den mørke mand og slog ud med armene.

Du nikkede til de to tileanere, som tog din ankomst som en god anledning til at drikke ud og trække sig bort. Du opdagede, at du stod ved en vinbod, og at den fremmede

købmand måske ikke var helt ædru. Du sukkede og bestilte et glas vin og betalte med tre små kobbermønter. Vinhandleren kiggede på dem, kiggede på dig og accepterede dem, selv om de havde den forrige kejser fra Imperiet præget.

"Du og din slægt være undskyldt for slige fortrædeligheder," svarede du den fremmede, som begyndte på en fantastisk historie om, at en hær af kaosvæsner var på vej mod Luccini og at alle burde forlade byen. Du forsøgte at finde ud af, hvor han havde sine informationer fra, men hans tale var uklar.

"Ej siger jeg dig rejsende østfra. Ikkun var tale om en mægtig mørkehær ville faderbyen nok kende dertil," sagde du og håbede, at der snart ville komme nogle andre og overtage ham, som du selv havde gjort.

"Dog siger jeg eder broder fra kejserland. Frænder bør forlade døds gudens by med hænderne på ryggen," sagde købmanden, der tydeligvis kom østfra.

Du nikkede, skulle lige til at drikke ud, da du hørte en stemme bag dig.

"Undskyld, men hvad mener De med, at han bør forlade Luccini?" blev der spurgt på tileansk, som du til nød kunne både forstå og gøre dig forståeligt på.

Du vendte dig om mod den unge mand, som talte til den fremmede handelsrejsende. Han var en ikke så høj mørkhåret slank tileaner. Velklædt uden at være prangende. Ganske velhavende sandsynligvis. Velplejet. Næsten lidt for smuk med høje kindben.

"Jeg ved ikke helt, hvad han taler om, men han lader til at mene, at der er en stor hær på vej mod byen, og dem der kan, bør forlade byen med det samme," svarede du på det

bedste tileanske, du kunne mønstre. Den unge mand tøvede, og du smilede. Han så en smule godtroende ud, og du havde egentlig brug for en, som kunne give et måltid mad.

"Mit navn er Wolfgang," sagde du og rakte en hånd frem.

Tileaneren tøvede et øjeblik, men besluttede sig så for, at dit ansigt var troværdigt, som så mange før ham.

"Jeg hedder Adelmo de Santero", svarede han og tog din hånd. Du mærkede, at den var blød som en piges, men alligevel havde han et godt fast greb.

Du vendte dig om mod den rejsende fra øst og spurgte igen, hvad det var han mente, og den fremmede gentog sin historie om, at han på sin rejse østfra (som var foregået på vinger eller noget i den stil), havde set en stor kaoshær på vej mod byen.

"Undskyld de Santero, men denne rejsende vedholder, at han på sin færd her til byen, har set en hærstyrke kun en dags rejse herfra," sagde du og fik øje på en lille kvinde med langt rødblondt hår, som kom gående over mod jer. Du rettede hurtigt på dit overskæg og rankede ryggen.

"Pjat," sagde Adelmo de Santero. "Hvis der var en hær på vej, så ville alarmklokkerne ringe. Lad mig introducere dig for min søster."

Du gættede rigtigt. Adelmo de Santero inviterede dig på aftensmad. Du tog dig flere gange i at tænke, hvad du nu skulle sige og hvordan du skulle gebærde dig, så du kunne være sikker på, at de inviterede dig med hjem, og hver gang du tænkte det, hadede du dig selv en lille smule for ikke bare at kunne en flink fyr.

Faktisk sad I stadig og spiste, da alarmklokkerne lød. I stedet for at gå tilbage til adelskvinden, som du arbejdede for, fulgte du med Adelmo og hans søster Beatrice.

"Undskyld, men hvor er vi egentlig på vej hen?" hvæskede du til Beatrice. Du havde nok egentlig på fornemmelsen, at I var på vej til byens garnison, men du brugte det også lidt som en undskyldning for at sige noget til den lille og meget alvorlige rødhårede pige.

"Min bror er kaptajn i Prinsens Garde. Han skal melde sig, når klokken lyder", svarede hun, mens I kantede jeg rundt blandt de mange mennesker på markedspladsen, som skulle et eller andet sted hen. Der var en underlig blanding af ro og panik på samme tid. Det var som om de fleste ældre mennesker tog det ganske roligt, mens der var uro blandt de yngre.

"Javel", sagde du hurtigt. "Men det forklarer ikke, hvor De er på vej hen?", sagde du og håbede, at hun syntes om din frækhed. Du var egentlig ikke klar over, hvorvidt hun var en adelsfrøken, men hendes gang var næsten lidt for målrettet. Du kunne se, at hun smilede kort.

"Jeg skal også melde mig til tjeneste", sagde

hun.

"Javel ... øhh, jeg mener ... tjeneste? Er De også ved garden?", spurgte du og havde meget svært ved at se den lille kvinde ved siden af dig i rustning og med sværd.

"Hvor er De på vej hen hr. Rosenberg?", spurgte hun. I var stoppet op foran en menneskemængde, som alle ville gennem en port, hvor der tilsyneladende var væltet en vogn.

"Jeg følger bare med. Jeg vil se, hvad der sker", svarede du i klar overensstemmelse med sandheden.

"Jeg er præstinde. Jeg er på vej op til min kirke", sagde hun.

"Ahh ... Shallya?", spurgte du.

"Nej. Morr", svarede hun og satte farten op.

I skiltes. Hun gik til sin døds gud. Du fulgte med Adelmo, som egentlig mest var på vej til garnisonen for at høre nyt. Du kunne mærke på ham, at han for alvor ikke forventede, at han skulle i kamp. Han talte om, at han skulle tilbage til sin far og sikre nødlageret. Tænkte som en ægte købmand.

Byporten med sin garnison var imponerende i sit kaos. Det væltede rundt med byvagter, soldater, bueskytter, kanoner og ingeniører, der forsøgte at samle kastemaskiner og lignende. Du betragtede det kort, men havde ikke militær viden nok til på nogen måde at bedømme, om der var tale om det totale rod, eller om det skulle se sådan ud. Adelmo fik øje på nogen han kendte i en af de mange tårne, der også fungerede som trapper op til bymuren.

"Goddag Baldassere. Ved du noget om, hvad der sker?", spurgte Adelmo en splejset bleg fyr, der var ved at tage en rusning på. Da han vendte sig om, genkendte du ham som den høje, unge mand, der havde undsluppet døden tidligere på dagen.

"De angriber", svarede splejsen, som kastede et kort blik på dig. Du vurderede, at han også genkendte dig, men var ikke sikker.

Du så dig omkring og vurderede, at der ikke var styr på særligt meget. Byen var tydeligvis blevet overrasket. Adelmo stod og talte med den høje mand, der åbenbart hed Baldassere. Adelmo forstod åbenbart ikke, at byen var under angreb.

"Kan jeg hjælpe?", spurgte du så. Ikke Adelmo, men ham Baldassere, som så ud til at have mere tjek på tingene. Du blev næsten helt overrasket over dig selv. Du kunne bare have vendt om og gået ned i sikkerhed i ambassadekoarteret. "Galano!", råbte Baldassere med en stemme, der var højere og mere bydende, end du havde forventet.

Der kom en ældre mand i en imponerende violet uniform ned af trappen fra bymuren. Han svedte, og han stoppede på halvvejen. Han så koncentreret ud.

"Vi har en frivillig", sagde Baldassere og pegede på dig.

"Kan du bruge en bue?", spurgte den ældre officer.

"Hellere en armbrøst," svarede du og lagde din kappe og din hat fra dig på et bord.

"Vi har et par armbrøster heroppe. Rustning?"

"Helst ikke", svarede du hurtigt og så officerens tvivlende panderynken.

"Som du vil. Følg med", sagde han og gik op på bymuren. Du mærkede et kort klap på ryggen, og vendte dig hurtigt om og fik et kort nik fra Baldassere.

Kaos angreb. Byen var ikke forberedt på et angreb. De var forberedt på en forhandling. Kaos forhandler ikke. Byen blev angrebet. Som når en flok sultne myrer angriber et ådsel. Du havde været i kamp før, men du havde aldrig været i slag før. Du lærte at tage imod ordrer på den hurtige og hårde måde.

Da hornene gjaldede fra hundreder af horn fra buk-kemændene udbrød der panik. Ikke bare i byen, men også blandt soldaterne. Du besluttede dig for, at du ikke ville flygte. Hellere dø, men ikke flygte. Du blev fyldt med en sær fornemmelse af, at du faktisk blev nødt til at gøre en forskel. Du kunne ikke bare gemme dig og lade de andre dø.

Af byens over 1.000 soldater, var der nok omkring et par hundrede, der kæmpede effektivt. Der døde 158 i angrebet.

Belejringen og pesten

Det var svært for dig at indrømme, men du havde det i lang tid som blommen i et æg under belejringen. For første gang følte du, at der var nogen, der regnede dig for noget. Du var blevet en smule kendt under det første angreb, fordi du havde ramt så mange kaoskrigere med din armbrøst og havde reddet en del soldater fra den sikre og forfærdelige død. Du fik venner. Du flyttede ind hos Adelmo og hans søster Beatrice. Du blev venner med officeren Baldassere, og fandt ud af, at den kvinden med det lange, sorte hår var en ægte livvagt, som havde slået sin klient ihjel for at redde Baldassere. Det var åbenbart sådan noget med store følelser og to brødre, der hadede hinanden. Du troede i en tid, at hende Isabelle og Baldassere havde noget kørende, men har nu en fornemmelse af, at han mere er til Adelmo end Isabelle.

Det var hårdt: Der var sult og sygdom i byen, men folk var ved godt mod. Luccini var aldrig blevet indtaget. Byens mure havde holdt alle angreb ude, og det var et spørgsmål om tid, før selv en hær af kaos ville få nok af at kukkelure uden for en bymur. Du havde det godt lige indtil meteoren faldt og pesten brød ud.

Det knækkede byen. Folk begyndte at blive røde i huden. Fik store, ulækre bumser og begyndte at bløde ud af øjne og mund.

Du hader sygdom. Du hader at være hjælpeløs. Det er snart to måneder siden at pesten brød ud. Det ser ud til at mere end halvdelen af byen af hårdt ramt, og langt over halvdelen af dem, der stadig fungerer, ser ud til at være syge. Der går rygter om, at folk er begyndt at dø i hobetal. Det lyder ikke usandsynligt. Der er færre og færre mennesker på gaden. Der er færre og færre soldater på tjeneste.

De syge skjuler sig. De skammer sig. De ser for-

færdelige ud. Du ville også gemme dig. Du har set meget sygdom, men aldrig noget så hæsligt, som denne pest. Det er ikke naturligt.

Du holder stand sammen med Adelmo, Isabelle, Beatrice og Baldassere, og denne nat holder I vagt på den nordøstlige borgmur. Det er Adelmo, der først opdager det. Han har lånt din kikkert. Hans nattesyn er bedre end dit. Han ser at kaoshæren bevæger sig. Du tror i et kort øjeblik, at de trækker sig væk. Men de trækker sig ikke væk. De gør klar til angreb. I pakker sammen og haster mod garnisonen for at aflægge rapport til general Vincenzo. Det er 48 dage siden sidste angreb. I jog dem på flugt, men det var også før at halvdelen af alle soldater var bukket under for pesten.

Opsummering

Wolfgang er en lykkeridder, men det er ikke altid, at lykken har tilsmilet ham. I bund og grund ønsker Wolfgang at gøre det rigtige, men han har lige præcist den overvægt at egoisme, at det betyder, at det rigtige ofte bliver, hvad der er rigtigt for Wolfgang. Samtidig er han samvittighedsfuld nok til at have det skidt, når han har fået nogen ud i problemer.

En del af Wolfgangs personlighed hænger sammen med, at han ikke rigtig orker at arbejde for noget. Han er typen, der godt kan få ideen og lysten til at bygge et hegn, men når det halvt færdigt, gider han ikke mere og opgiver projektet.

Wolfgang forsøger at vende det om nu. Han forsøger at gøre det rigtige, men det falder ham stadig ikke naturligt at gøre noget der er farligt for andre end han selv. Det er noget, han har lært, at man bør gøre. Men det gør også, at Wolfgang er i stand til at vælge den fornuftige løsning frem for den ærværdige løsning.

Baldassere

På nogle måder er Baldassere en smule skræmmende. Det er svært at sige, hvad det er, men det er som om, han mangler et eller andet. Han er uden tvivl den dygtigste kriger, du nogensinde har set. Du mener nok, at du kan holde hovedet koldt, men Baldassere kan stå midt i en kamp, som om han stod på et gadehjørne og var i tvivl om, hvorvidt han skulle spise en sukkerkage eller et æble.

Det er meget svært at sige, om man er Baldasseres ven, men du kan sgu meget godt lide ham. Han er fra en utrolig magtfuld familie, men det lader han sig ikke mærke af. De fleste adelige du har mødt, har opført sig som svin.

Beatrice

Du beundrer Beatrice, men synes også hun er lidt frustrerende. Hun er præst for dødsguden, og hun er ikke bange for de syge, for døende soldater eller for selv de klammeste lig. Du kunne egentlig godt synes, at hun var lidt lækker, men du har set hende sammen med for mange lig til for alvor at kunne have lyst til at slikke på hendes krop ... og så igen. Du prøver at pjatte med det, men du synes, at hun er mere end bare tiltrækkende, men det bliver alt for kompliceret, og du ved egentlig heller ikke, hvad det er ved hende. Måske kan du bare lide hende.

Isabelle

Hun er professionel. Hun er livvagt. Det meste af deres liv går med træning, og det gør altså folk en smule mærkelige oveni. Det er ikke sundt at træne sig til at kunne slå ihjel så hurtigt og effektivt. Du fatter virkelig ikke, hvad der får nogen til at blive snigmordere ... eller lejermordere, som de også bliver kaldt. Og hendes krop er næsten for veltrænet og benet til at være rigtig lækker. Ikke nogen røv og næsten ikke nogen bryster. Men hun kan garanteret nogle akrobatiske tricks.

Adelmo

Han er en riddersmand, men han er også en lidt klumset en af slagsen. Du har på fornemmelsen, at Adelmo bruger ret lang tid på at tænke over, hvorvidt han nu gør det rigtige, frem for bare at gøre noget. Han er typen, der føler meget, men det er nu også noget af det, som du kan lide ved ham. Adelmo er venlig og forstående, og har han tvivlet på din baggrund, har han aldrig givet udtryk for sin tvivl.

Wolfgang Rosenberg

Tyv, charmør og soldat

M = Move, **WS** = Weapon Skill, **BS** = Ballistic Skill, **S** = Strength, **T** = Toughness, **W** = Wounds, **I** = Initiative, **A** = Attacks, **Ld** = Leadership
Int = Intelligence, **Cl** = Coolnes, **WP** = Willpower, **Fel** = Fellowship

Angreb laves ved at rulle under din WS eller BS. Du har tre angreb i runden. Du kan prøve at dodge ét angreb i runden. Rul under din Initiative for at klare Dodge Blow, som tager al skaden fra et angreb. Dodge Blow kan kun bruges en gang i runden, men er 'gratis'. Du kan bruge et angreb på at forsøge et Parry. Rul imod din WS. Klarer du det, parerer du 1d6 af skaden med dit våben.

EQUIPMENT/TRAPPINGS

Meget let rinbrynje
 (Wolfgang fandt den på en død adelsmand i Luccini)

Juvelbelagt langsværd
 (Et utroligt flot, tungt og overdådigt langsværd. -5 på I.)

Repeating Crossbow
 (Gave fra general Vincenzo)

Pung
 (Indeholder guld og ædelstene værdi 5.000 guld kroner. Samlet i Luccini).

Lockpicks fra Nuln
 (+10 på Lockpick)

Halv flaske cognac, vist nok fra elverland

Adresseret brev til sin far

Brev fra en forsmået adelskvinde

WEAPONS

Langsværd (d6+6)

MOVEMENT RATE

Gang	6 km t
Løb	26 km t

WEAPONS

Bue (d6+3)
 10m / 20m (-10) / 80m(-20)

Repeating Crossbow (d6+2)
 10m / - / 30m(-20)
 Skyder 2 pile pr. attack.
 Magasin holder 10 pile. 8 runder til at genlade.

WOUNDS

FATE POINTS

4

ARMOUR POINTS

CHARACER PROFILE

M	WS	BS	S	T	W	I	A	Dex	Ld	Int	Cl	WP	Fel
4	42	70	3	4	7	52	2	67	2I	36	54	34	79

SKILLS

Concealment Urban
Silent Move Urban
Disarm (2 succesfull hits disarms foe)
Dodge Blow (Test Init. to dodge. Once pr. rnd)
Lightning Reflexes (+10 til Initiative. Er medr.)
Read Write
Marksmanship (+10 BS. Er medregnet)
Seduction

Scale Sheer Surface
Consume Alcohol
Charm
Acting
Disguise
Pick Pocket
Pick Lock
Locate Trap

Kære Wolfgang

Ja, jeg troede jo, at du var død, da jeg ikke så dig siden det forfærdelige angreb.

Jeg sendte faktisk Heinrich op for at kigge på ligene, for at se, om han kunne finde dine blå pludderbukser med guldstriberne. Da du ikke var der, gik jeg ud fra, at en mutant havde hevet dig ned fra byporten, og at de nok havde spist dig.

Så jeg blev alligevel noget overrasket, da jeg så dig sammen med et fruentsimmer.

Endda en af de der tileanske typer, som er høje som en mand og har hår helt ned til måsen. Hun lignede ikke nogen rig frøken som hun gik der i sit stramme lædertøj med sværd ved siden og førte sig frem som en anden mand.

Og så alligevel. Skulle jeg bliver overrasket over, at du stak af? Skulle jeg blive overrasket over, at du ikke gav dig liv i forsvaret af Luccini? Jeg skal hilse fra Kurtzmann. Jo, han så dig. Han kunne nu ikke nikke genkende til din historie om, at du var livvagt hos ham.

Ja, ja, jeg ved godt, at det ikke nytter noget, at blive sur på dig. Du er en sjuft og en løgner Wolfgang, og jeg burde have vidst bedre end at stole på dig og måske endda tro, at du også følte noget for mig. Dine nye venner er nok godt i gang med at begå samme fejltagelse som jeg selv og mange andre for mig.

Med ønsker om det bedste og må mutanternes fangarme klemme livet ud af dig.

Loretta von Strudelwald

Til Bertold Rosenberg
Sigmarstrasse 40 (Hattemageren paa hjoernet)
Nuln i Imperiet

Hej Far

Jeg er i Tilea. Naermere bestemt i byen Luccini. Jeg ved ikke, om nyheden om, at Luccini er blevet belejret af en maegtig haer af Kaos er naaet til Nuln, og hvis den er det, saa ved jeg ikke, om det er noget, du har bidt maerke i.

Jeg er blevet soldat i byen. Jeg hjaelper med at forsvare den mod Kaos. Jeg var med til at slaa det foerste angreb paa byen tilbage, og saa blev jeg tilbudt en stilling som befalingsmand og takkede ja.

Det har jeg faktisk vaeret i et aars tid nu, og maaske vil du tro, at det er fordi, at jeg ikke har noget andet valg nu byen er belejret, men saadan er det ikke. Jeg har faaet venner, der stoler paa mig.

Desvaerre ser det ikke godt ud. Det ser ud til at kaoshaeren vokser, og vi bliver faerre og faerre, for der er udbrudt pest i byen.

Jeg ved ikke, om dette brev nogensinde naar frem, men hvis skaebnen vil det, og du engang modtager det, skal du bare vide, at jeg aldrig nogensinde fortroed, at jeg forlod dig og familien i Nuln. Jeg har haft et ti gange mere spaendende liv, end jeg ville have haft som hattemager.

Men jeg er ked af, at jeg aldrig sagde ordentligt farvel, og I skal vide, at jeg ikke endte mine dage i en gabestok, men kaemper for en sag.

Wolfgang